EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 275, Eylül 2011

Yeni dönem ve partinin yüklenme alanları

Bugünün Türkiye'sinde en önemli siyasal gelişme, bir iktidar gücü haline geldiği ölçüde pervasızlaşan amerikancı dinci partinin savaş ve saldırı politikalarıdır. Emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin tam desteğini almanın sağladığı güç ve bu sayede düzen içi çatışmada elde ettiği üstünlük ile davranan AKP iktidarı, içerde Kürt halkına karşı yeni bir saldırı hamlesine girişirken, dışarda da bir kez daha ABD'nin savaş politikalarının maşalığına soyunmuş durumdadır. Bu tabloyu ise yeni sosyal yıkım programları tamamlamaktadır. Kıdem tazminatı gaspedilmeye çalışılmakta, esnek üretimin iş yaşamına tamamen hakim kılınması için yeni düzenlemeler gündeme getirilmektedir.

Sınıf ve kitle hareketinin içinde bulunduğu cendereden bir türlü çıkamadığı, Kürt halkının yeniden bir imha politikasıyla karşı karşıya kaldığı, sol hareketin yeni düzeyde tasfiyeci savrulmalar yaşadığı bir evrede, bu tablo partimize önemli güncel sorumluluklar yüklemektedir.

Önümüzde, işçi sınıfı ve emekçilere dönük sosyal yıkım politikalarına karşı aktif bir karşı duruşu örgütlemek, boğulmaya çalışılan Kürt halkının özgürlük mücadelesine sahip çıkmak, emperyalist savaş politikalarına karşı ezilen hakların yanında olmak ve onların mücadelesini bu topraklara taşımak gibi görevler bulunmaktadır. Başlamış olan kıdem tazminatı çalışmasının yanı sıra Suriye'ye askeri müdahale hazırlıklarına karşı devrimci bir anti-emperyalist cephenin yaratılması ve anti-emperyalist bilincin en başta işçi sınıfı olmak üzere geniş kitlelere eylemli bir tepki olarak maledilmesi, savaş ve saldırganlık politikalarına karşı Kürt halkı ile eylemli bir dayanışma içinde bulunulması, önümüzde somut görevler olarak durmaktadır. Partimiz bu görevlerin omuzlanması noktasında yoğun bir çaba içinde olacaktır.

Devrime hazırlık tüm çalışmamızın ana eksenidir

III. Parti Kongresi Bildirisi partimizin girmiş bulunduğumuz tarihsel döneme ilişkin değerlendirmesini şöyle özetlemekteydi: "İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek, yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye'de de."

Dünya ölçüsünde olayların hemen tüm cephelerde hızlanan son zamanlardaki seyri, bu değerlendirmeyi tümüyle doğrulamaktadır. Dünyayı saran ekonomik kriz yeni bir düzeyde derinleşmekte, emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde anlaşmazlıklar ve gerilimler çoğalmakta, emperyalist saldırganlığa ve

savaşlara sürekli yeni halkalar eklenmekte, dünya ölçüsünde sosyal sorunların ağırlaşmasına sosyal huzursuzlukların büyümesi eşlik etmekte, ve nihayet, proleter kitle hareketleri ve halk isyanları dalgası, en umulmadık toplumlar da dahil, bir dizi ülke üzerinden kendini ortaya koymaktadır. Tüm bunlar girmiş bulunduğumuz tarihsel döneme ilişkin parti değerlendirmesinin önemini artırmakta, tüm partinin bu değerlendirme üzerinde daha dikkatle durmasını gerektirmektedir.

Ortadoğu'daki halk hareketleri üzerinden bir kez daha dikkat çekilen bu temel parti değerlendirmesinin asıl önemi, bunun parti çalışmamızın güncel sorunlarıyla bağıdır. Daha açık bir ifadeyle, bu değerlendirmenin partinin tüm güncel çalışmasının temelini oluşturmasıdır. Konuya burada bir kez daha vurgulu biçimde dikkat çekmemizin nedeni de budur. Nitekim *III. Parti Kongresi Bildirisi* üzerinden yapılan da tamı tamına buydu. *Bildiri*'den yukarıya aktardığımız paragrafı, hemen devamında şu sözler izlemekte idi:

"Bu tespit partimizin tüm mücadele, çalışma ve örgütlenme çabasının belirleyici ana ekseni durumundadır. Partimiz tüm güncel devrimci görev ve sorumluluklarına buradan bakmakta, geleceğin büyük mücadelelerine bu bakış açısı ile hazırlanmaktadır. Her biçimi ile burjuva gericiliğinin Türkiye toplumunu boğucu bir kuşatma altında tutması güncel olgusu geçici olmaya mahkumdur. Kapitalizmin onulmaz çelişkileri karşı konulmaz bir biçimde Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini bir kez daha devrimci sınıf mücadelesi alanına yöneltecektir. TKİP bu bilinçle, bundan beslenen bir devrimci güven ve iyimserlikle hareket etmekte, tüm güncel çabasını bu süreci hızlandırmaya yoğunlaştırmakta, bunu ise şaşmaz bir biçimde proletarya devrimi hedefine bağlamaktadır."

Sorunları proletarya devrimi perspektifi içinde, bu hedefe sıkı sıkıya bağlı olarak ele almak, partimizin ayırdedici özelliklerinden biri olageldi. Biz daha hareketimizin çıkışından itibaren her türden güncel sorunu ve taktik görevi, ideolojik-ilkesel esaslar ışığında ve stratejik hedeflerle kopmaz bağı içinde ele almayı istisna kabul etmez bir tarz haline getirdik. Dönemin tüm zorluklarına ve soldaki genel tasfiyeci sürüklenmeye rağmen yönümüzü ve tutarlılığımızı korumayı temelde tam da buna borçluyuz.

Fakat *III. Parti Kongresi Bildirisi* üzerinden yukarıya aktarılan ele alışta sorun, her zaman için geçerli olması gereken ideolojik ve ilkesel tutum ve tutarlılığın ötesindedir. Burada sözkonusu olan daha özel bir durum, girilmiş bulunan tarihsel döneme ilişkin somut bir değerlendirmedir. Bu değerlendirme devrime hazırlanmak genel sorununu güncelleştirmekte, ona daha somut ve daha güncel bir anlam kazandırmaktadır. Bundan böyle bütün sorunlara yaklaşmakta olan yeni bir devrimler döneminin gerekleri ve ihtiyaçları üzerinden bakmaktır burada sözkonusu olan. Partinin güncel çalışmasının şaşmaz biçimde bağlanacağı hedef, dolayısıyla parti çalışmasının tüm alanlarını ve tüm yönlerini belirleyen ana eksen, bundan böyle artık budur. Bu çerçevede konunun tüm partide bu gözle ele alınıp tartışılması, bunun süreklileştirilmesi ve derinlemesine sindirilmesi büyük önem taşımaktadır.

Temel alanlara paralel bir yüklenme

Döneme ilişkin bu değerlendirme ve tespitleri, partimizin önüne kapsamlı görev ve sorumluluklar koymaktadır. Özellikle II. Kongre'den bu yana gündeme getirilen ve büyük bir ısrarla hayata geçirilmeye çalışılan müdahaleler ile yeni döneme hazırlık görevlerinin çakışması, baştan itibaren sahip olunan bu açık devrimci bilincin doğal sonucudur. Ancak dünya çapındaki gelişmeler bizi daha hızlı bir hazırlık konusunda uyarmakta, yaşananlar bir yandan partiyi doğrularken, öte yandan bize partiyi her açıdan güçlendirmenin hayati

önemi noktasında paha biçilmez dersler sunmaktadır.

Önümüzdeki dönem parti çalışmasının ana eksenini, yetersizlik alanlarına özel bir yüklenme ve her alanda niteliği güçlendirme oluşturmaktadır. Bu yüklenme içeriği itibariyle II. Kongre'den bu yana devam eden müdahalenin yeni bir düzeyde devamı olmakla birlikte, onun aşılması ve kalıcı sonuçlara ulaşılması hedefini taşımaktadır.

Bu hedefe ulaşabilmek açısından partimiz gelinen yerde önemli bir birikim, deneyim ve kazanımlara sahiptir. Bunlara dayanarak, çözücü olanın öncelikli olduğu, öncelikli olanda alınan yol üzerinden bütün temel alanlara paralel bir müdahalenin gerçekleşeceği bir süreci örgütlemek görevi durmaktadır önümüzde.

Partide ideolojik düzeyi yükseltilme ihtiyacı

Partide ideolojik donanım sorunu hızla çözülmesi gereken bir sorun olarak durmaktadır önümüzde. Bugün partide, parti örgütünün tüm kademelerini kesen ciddi bir ideolojik donanım yetersizliği sorunu vardır. Kadrolarımızın büyük bir bölümü gençtir ve marksist dünya görüşünün esasları konusunda asgari bir eğitimden yoksundur. Çalışmamızın yoğunluğu, temposu, görevlerin kapsamı ve ağırlığına kıyasla belirgin kadro yetersizliği, bu zaafiyeti süreklileştirmekte, bu ise partimizin toplam çalışmasını zayıflatmakta, bununla da kalmayıp geleceğini de tehdit etmektedir. İdeolojik konumunu ve doğrultusunu partinin toplam kollektif kimliği, daha somut olarak da kadroları üzerinden güvenceye alamayan bir partinin geleceği her zaman tartışmalı kalacaktır.

Partimiz sağlam bir marksist teorik temele, bu temel üzerinde yükselen bütünlüklü bir ideolojik çizgiye sahiptir. Öncelikli sorun alanlarımızdan biri, bu birikimin tüm örgüte maledilerek kolektif bir güce dönüştürülebilmesidir. Bunun üzerinde daha önce değişik vesilelerle, ama özellikle de partinin 7. Mücadele Yılı'nı konu alan değerlendirmede tüm açıklığıyla durulmaktadır:

"... Bir partinin ideolojik birikimi ve gücü, onun toplamı üzerinden yansıyabilmelidir. Bu ise onun kadrolara maledilebilmesi ölçüsünde olanaklıdır. Oysa halihazırda partinin en zayıf yanlarından biri budur ve bu zayıflık, partinin toplam çalışmasını ve gelişmesini belirgin biçimde frenlemektedir. Planlı önlemlerle ve sistemli yüklenmelerle giderilemediği takdirde, halihazırda zaten olduğu gibi, partinin çalışma ve mücadele kapasitesini zayıflatmakla kalmaz, güçlüklerin artması ve koşulların ağırlaşması ölçüsünde partinin birliğini de zaaf uğratabilecek potansiyel bir zayıflık etkeni haline gelir." (*Güne Yüklenmek ve Geleceğe Hazırlanmak!*, ***Parti Değerlendirmeleri - 2****, s.361-362)*

Bu sorunu asgari sınırlar içinde olsun çözebilmek, yalnızca partimizin ve siyasal faaliyetimizin geleceği açısından değil, içine girilen yeni dönemin ihtiyaçlarına yanıt verebilmek için de hayati önemdedir. Buradaki sorun alanımız, partimizin çizgisinin, bu çizginin yön verdiği politik ve örgütsel yaklaşımlarının kadrolar tarafından genel olarak bilinip bilinmemesi sorunu değildir. Sorunumuz, bu çizginin üstünde yükseldiği marksist temelin, o temele gücünü veren diyalektik yöntemselliğin kavranmasında ve içselleştirilmesinde yaşanan zayıflıktır. Bu zayıflığın aşılması, partimizin çizgisinin tam olarak anlaşılmasının, onun pratik yaşamda gereğince üretilmesinin temel bir koşuludur.

Saflarımızdaki ideolojik donanım zaafiyeti, faaliyet kapasitemizi sınırlayan ve niteliğini düşüren en önemli faktörlerden biridir. Sınıf mücadelesinin mevcut düzeyi ve partimizin kadro yapısıyla ilişkili olan bu zayıflık alanı çok özel bir yönelimle altedilmek zorundadır. Bu yapılmadan bugünkünden daha başarılı bir faaliyet kapasitesi ortaya koymak elbette mümkündür. Fakat bizim ihtiyacımız olan ve hedeflenen "bugünkünden daha iyisini yapmak" değil,

politik ve örgütsel olarak çok yönlü bir sıçramayı gerçekleştirmektir.

Mevcut ideolojik birikimin ve buna kaynaklık eden marksist yöntemselliğin kollektif bir bilince dönüştürülmesinin başarılması, dönemsel planlamamızın en önemli halkası ve diğer alanlardaki gelişimin önünü açacak itici dinamiğidir. Bu alanda sağlanacak başarı, politik önderlik düzeyinin yükseltilmesinden sınıf çalışmasında kalıcı mevziler yaratmaya, devrimci örgütün inşasından kadrolaşmaya kadar diğer yüklenme alanlarımızı doğrudan etkileyecektir.

Parti bir süredir bu sorun çözümüne yönelik yeni tedbirlere ve uygulamalara başvurmaktadır ve sorunu bu kez asgari sınırlar içinde olsun çözme kararlığı içindedir. İlk uygulamalar, bu doğrultuda ısrar edilirse sorunun çözümünün giderek kolaylaşacağını da göstermektedir. Ancak bu merkezi çabaların önemi ve işlevi ne olursa olsun, kadroların özel çabası ve yönelimi olmadan başarıya ulaşma şansı yoktur. Kadrolarımız kendilerini ideolojik-teorik olarak geliştirme sorununu faaliyetimiz temel bir parçası ve ilerletici öğesi olarak ele almadan, bunu devrime ve partiye karşı temel bir sorumluluk olarak kabul etmeden, bu alanda anlamlı bir başarı elde edilemez.

"Devrimci örgüt yaşamsaldır!"

"Devrimci örgüt yaşamsaldır!" tespiti II. Parti Kongresi'nin en önemli değerlendirmesidir. Bu, solda ortaya çıkan tasfiyeci dalgaya karşı sert bir uyarı olmakla birlikte, aynı zamanda içe dönük olarak da, zayıflayan örgütsel yapının yeniden inşasının da parolasıydı. III. Kongre'den itibaren bu alanda önemli bir mesafe katedildi. Geleneksel devrimci-demokrat grupların neredeyse istinasız olarak devrimci örgüt sorununda irade ve iddialarını yitirdiği bir süreçte katedilen bu mesafe kendi içerisinde büyük bir anlam ve önem taşıyor. Bugünün Türkiye'sinde gerçek manada bir devrimci yeraltı örgütüne, bu örgüte dayalı kesintisiz bir faaliyete, bunun gerektirdiği ideolojik, örgütsel ve teknik donanıma sahip tek hareket TKİP'dir.

Bu elbette partimizin hala da bu açıdan önemli kusurları bulunduğu gerçeğini değiştirmemektedir. Bugün bu alana yönelik müdahalenin temel önceliği, II. Kongre'den bu yana yapılan müdahalelerle alınan sonuçları kalıcılaştırmak ve örgütsel istikrarı güvenceye almaktır. Politik önderliğe dayalı bir çalışma tarzı üzerinden illegal devrimci temeli güçlendirmek, örgütsel disiplini pekiştirmek ve kurallı yaşamı oturtmak, kadro sorununun nitel ve nicel boyutlarında mesafe almak, örgüt içi yaşamı geliştirip zenginleştirmek, parti yaşamını ve çalışmasını toplamında yeni bir düzeyde devrimcileştirmek vb. bunu tamamlamaktadır.

Kadro sorununun belirleyici önemi

"Elbette kadrolaşma sorunu kendi başına konulamaz. Bu, temelde doğru bir ideolojik-siyasal çizgi, yetkin ve başarılı bir önderlik, doğru bir çalışma tarzı ve nihayet devrimci bir iç örgütsel yaşam sorunudur. Kadro sorunu ancak tüm bunların organik bütünlüğü içinde gerçek anlamını, dolayısıyla başarılı ve kalıcı çözümünü bulabilir. Bu böyle olmakla birlikte yine de, tüm bu temel faktörlerin kalıcı gelişiminin ve başarılı bir uyumunun gelip kadro sorununun özel bir tarzda ele alınmasında düğümlendiği gelişme aşamaları da vardır ki, hareketimizin bugünkü durumu tam da budur. Kadrolar sorununda muhtemel bir çözümsüzlük, bir ideolojik-politik çizginin tüm gücünü boşa çıkarabilir; bir önderliği güçsüz duruma düşürebilir; belirlenmiş görev ve hedefleri kağıt üstünde bırakabilir; ve nihayet örgüt yaşamında ve pratik çalışmada bir tarzı tutturabilmeyi zora sokabilir, hatta tümüyle olanaksız kılabilir." ***(EKİM 3. Genel Konferansı: Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler**, s.170)*

EKİM 3. Genel Konferansı'nın bu değerlendirmesi, ana vurgusu üzerinden

bugüne de ışık tutmaktadır. Elbette sözkonusu olan kadrosal yetersizliklerden kaynaklı olarak çizgimizin, onun yön verdiği siyasal faaliyetin, yapılan örgütsel müdahalelerin, oturtulmaya çalışılan tarzın boşa çıkması değildir. Fakat kadrosal yetersizliklerimiz tüm bu alanlarda gelişmeyi sınırlandırmaktadır.

Parti uzun zamandır, ama özellikle 2007'de gerçekleşen II. Parti Kongresi'nden bu yana, siyasal faaliyetin temeli olan bu alanlara paralel bir yüklenme gerçekleştirmekte ve bu doğrultuda belli bir mesafe almış bulunmaktadır. Fakat bu başarının kadrolaşma alanındaki sonuçları fazlasıyla yetersiz kalmıştır. Bu yetersizlikte sözkonusu başarının mevcut sınırlarının rolü olmakla birlikte, asıl neden bu sınırlılığı da koşullandıran "mevcut kadro sorunumuzun" bizzat kendisidir.

Hareketimiz bir kez daha, "*tüm bu temel faktörlerin kalıcı gelişiminin ve başarılı bir uyumunun gelip kadro sorununun özel bir tarzda ele alınmasında düğümlendiği"* yeni bir gelişme aşaması içerisindedir. EKİM 3. Genel Konferası'nı izleyen dönemde bu tespit doğrultusunda yapılan müdahaleler bizi parti düzeyine taşımada önemli bir rol oynamıştır. Bugün sağlanacak başarı ise, artık ideolojik çizgisini program düzeyine çıkarmış, güçlü bir faaliyet kapasitesine sahip, sınıf çalışmasında belli bir yol katetmiş, oturmuş bir kimliği ve değerleri olan bir parti olarak bizi, yeni dönemin görev ve hedeflerinin gerçekleştirilmesinde farklı bir düzeye sıçratacaktır.

Yeterli sayıda nitelikli kadrodan yoksunluk bütün alanlarımızı kesen bir sorun durumundadır. Bu sorunda yol almadan diğer sorun alanlarımızda kalıcı çözümler üretemeyiz. Diğer bütün sorunlar gibi bu sorunun da çözümünün sihirli bir reçetesi yoktur. Fakat önemle hatırlanması gereken, bugünün şartlarında, olağan siyasal-örgütsel faaliyetimizin kendi başına kadrolaşmak için hiçbir şekilde yeterli olmayacağıdır. Çok yönlü bir eğitimi, elimizdeki insan malzemesinin her türlü gelişim sorunu ile ayrıntılı bir ilgilenmeyi, sorun ve yetersizlik alanlarına sistemli bir müdahaleyi temel almayan her çalışma, kadrosal alanda kısır kalmaya mahkumdur. Bizim de bugün gereğince başaramadığımız ne yazık ki budur. Bu başarılamadığı sürece, kadrolaşma sorunumuz genel siyasal çalışmanın ve örgütsel yaşamın kendiliğinden sürecine endekslenecek ve kısır döngümüz en azından günün şartlarında aşılamayacaktır.

Kadrolaşma sorununda mesafe almaya kilitlenen bir bakışı tüm örgütte hakim kılmak, gerektiğinde diğer birçok şeyi bu önceliğe tabi hale getirmek, her alan için somut, kısa ve orta vadeli kadrolaşma hedefleri belirleyip, bu hedeflere ulaşmak için çok yönlü bir pratik çabayı siyasal faaliyetimizin en önemli unsuru kabul etmek, böylesi bir anlayış içerisinde mevcut kadroların niteliğini yükseltmek doğrultusunda etkin bir çaba sergilemek durumundayız.

Sınıf çalışmasının güncel sorunları

Son dönemde katettiği önemli mesafeye rağmen sınıf çalışmamız, sınıf hareketinin mevcut önderlik boşluğunu doldurma gücünden henüz fazlasıyla uzaktır. Oysa yaşadığı kıpırdanmalara rağmen içinde bulunduğu cendereyi bir türlü kıramayan sınıf hareketinin buna şiddetle ihtiyacı vardır.

Kapsamlı yapısal sorunlarla boğuştuğu düşünüldüğünde, "devrimci önderlik boşluğu"nun doldurulmasının işçi hareketini içinde bulunduğu durumdan kendi başına çekip çıkaramayacağı açıktır. Dahası bu sorunun temel kaynaklarından biri de hareketin mevcut düzeyinin kendisidir. Fakat gene de altan alta biriken mücadele dinamiklerinin bu yapısal sorunları aşmayı kolaylaştıracak bir zemine dönüşememesinde "devrimci önderlik boşluğu"nun önemli bir rolü vardır.

Sınıf içerisinde sağlam mevziler yaratamadığımız sürece önderlik ihtiyacına yanıt vermede yetersiz kalmamız da

kaçınılmazdır. Sınıfa yönelik çalışmamız artık genel bir etki bırakmanın ötesine geçmeli, partiye sınıf içinde somut ve kalıcı mevziler kazandırmalıdır. Hedefli fabrikalar ve bunların çok yönlü kuşatılması, tam da bu sonucu elde edebilmek için önemlidir. Sınıf içinde kalıcı mevziler elde etmek sorunu, öte yandan, binbir emekle yarattığımız bazı mevzileri elde tutamama zaafiyetine bir vurguyu da içermektedir. Son bir yılın deneyimleri bu açıdan fazlası ile öğreticidir ve parti bunlardan gerekli dersleri çıkarmakla yükümlüdür.

Hareketin birleşik bir karakterden uzak parçalı ve dağınık yapısı, bilinç ve örgütlenme alanındaki mevcut geriliği düşünüldüğünde, kalıcı mevziler ancak seçilmiş alanlara çok yönlü olarak yoğunlaşan bir çalışmanın ürünü olarak kazanılabilir. Bu kuşkusuz partinin uzun yılları bulan bir temel politikasıdır, fakat yazık ki hala da yeterince doğru ele alınamayan bir sorun alanıdır. Gerekli olan, öncelikle hedef fabrikaları doğru bir değerlendirme ve isabetli bir tercihle seçmek, ardından bu fabrikalara içerden konumlanmanın yolunu bulmaktır. Elbette hedef fabrikayı tüm cephelerden kuşatmak, eldeki tüm olanaklarla buraya yoğunlaşmak, ne edip edip sonuç almak şaşmaz hedefi ile birlikte.

Mevcut çalışmamız, seçilmiş alanlara yoğunlaşan bir tarzı oturtmada hala da zorlanmaktadır. Bu zorlanmada, öteki şeyler yanında, sınıf mücadelesinin genel görevlerini sınırlı güç ve imkanlarla omuzlama istek ve sorumluluğunun yol açtığı "dağılma" özel bir rol oynamaktadır. Sınıf hareketine kapsamlı bir müdahalenin sahip olunan belli mevziler üzerinden yapılabileceğini, dolayısıyla en önemli önceliğin bu mevzilerin yaratılması olduğunu bir an olsun akıldan çıkarmadan, politik faaliyetin gündelik yönetimine bu bakışla yön vermeden, bu "dağılma" durumuna son vermek zordur.

Esas geliştirici ve birleştirici zemin olan sınıf mücadelesinin genel gündemlerine kayıtsız kalmamız elbette sözkonusu değildir. Mesele bu gündemlere müdahalenin seçilmiş alanlara yoğunlaşacak ve buralardan somut sonuçlar alacak bir içeriğe kavuşturulabilmesidir. Bu herşeyden önce genel gündemler ile fabrikaların iç gündemleri arasındaki bağların doğru kurulmasıyla mümkündür. Fakat şu veya bu gündemi aşacak bir tarzda seçilmiş fabrikalar merkezli kesintisiz bir çalışma yürütülmeksizin, hedef fabrikalar bu açıdan bütün yönleri ile tanınmaksızın genel gündemlerin özgünleştirilmesi başarılamaz. Bölge, sektör ve fabrika düzeyinde özel hedeflere dayalı özel politikalar, bu politikalarla birleştirilen genel ve siyasal gündemleri işleyen çok yönlü bir propaganda-ajitasyon faaliyeti, işçilerin sosyal yaşam alanları da dahil olmak üzere çok yönlü kuşatılması vb., siyasal sınıf faaliyetimizde kilitlenilmesi gereken öncelikli halkadır.

Yeni olmayan bu önceliğin faaliyetimize gereğince yön verememesinde, gündelik faaliyetin örgütlenmesinde yapılan planlama hataları, güçlerin doğru konumlandırılamaması ve partinin dönemsel yöneliminin yeterince kavranamaması da önemli bir rol oynamaktadır.

Gerek sınıf çalışmasında şu ana kadar yarattığımız birikim, gerekse partide ideolojik-politik önderlik kapasitesini geliştirip güçlendirmek üzere gündemde olan müdahaleler düşünüldüğünde, partimiz fabrika temeline oturmuş bir siyasal faaliyet düzeyine ulaşmak için bugün her zamankinden daha uygun koşullara sahiptir.

Sınıf çalışmasının siyasal boyutuna ayrı bir önem vermek, bu çerçevede sınıf hareketine siyasal müdahalenin toplam sorunlarına eğilmek, sınıfa yönelik siyasal propaganda ve ajitasyonu güçlendirmek, fakat tüm bunları da özellikle hedef fabrikalar üzerinden yapmak, bir başka sorun alanımızdır. Bu, başından itibaren partimizin özel bir önem verdiği ve önemli bir deneyime sahip olduğu bir alandır.

Sermayenin toplumu sürekli saflaşmaya ittiği ve böylece siyasal gelişmelere ilgisini artırdığı bir süreçte siyasal propagandanın ayrı bir önemi vardır. Sınıfa doğru ve amaca uygun bir dille seslenmeyi başarabilmenin, siyasal ajitasyonu sosyalist propaganda dili ile başarıyla birleştirebilmenin, özellikle fabrika bültenleri ve bildirileri üzerinden bunu yapabilmenin önemine de bu vesileyle değinmiş olalım.

Sendikal çalışmayı ve muhalefeti önemsemek, bu çerçevede fabrika eksenli çalışmamızın yarattığı güç, olanak ve prestije de dayanarak sendika bürokrasisinin karşısına giderek daha etkin bir taraf olarak çıkmak, bir başka önemli sorun ve görev alanıdır. Bu kapsamda sendikal bürokrasiye karşı ilkeli, etkili ve kesintisiz bir mücadeleyi özellikle önemsemeliyiz. Bu alandaki yeni deneyimlerimiz üzerinde önemle durulmalı, çıkarılabilecek sonuçlar partinin toplamına sunulmalıdır.

Çalışma ve direniş deneyimlerimizin sistemli bir biçimde toparlanması ve düzenli olarak partinin toplamına sunulması, bir başka temel önemde ihtiyaç ve sorun alanıdır. Sorun alanıdır zira halihazırda bu gereğince yapılmamaktadır. Böyle olunca da parti bizzat kendi özdeneyimlerinden öğrenememektedir, bunların bir kısmı çok önemli ve öğretici olduğu halde üstelik. Sınıf çalışmasında deneyim yetersizliği parti raporlarında da en çok dile getirilen konulardan biridir. Bu böyle olduğuna göre, bunun üzerinde daha bir önemle durmak da yerel parti örgütlerinin görevidir.

Siyasal kapasite ve çalışma temposu

Süreçleri güçlü yorumlayan, kitlelerin içinde bulunduğu durumu doğru tespit eden, bunlar üzerinden imkanları iyi gören, ancak buradan somut politikalar üretmekte zorlanan devrimci sınıf faaliyetimiz, sınırlılıklarını süreç içinde aştı. Bugün somut politikalar ışığında sınıf merkezli yaygın bir kitle çalışması örgütlüyoruz. Ama yürüttüğümüz faaliyetin düzeyi ve temposu göz önüne alındığında, elde edilen sonuçların sınırlı kaldığı da bir gerçektir.

Bunun temel nedeni kitle hareketinin mevcut durumu olsa da, süregiden kitle çalışmamız belli bir düzeye ulaşmış ve bir eşiğe gelip dayanmış bulunmaktadır. Bu eşiğin esas olarak niteliksel bir değişimle aşılabileceği, bu niteliksel değişimin ise, sınıf zeminine daha kuvvetli oturmak başta olmak üzere, kadroların ideolojik düzeyinin geliştirilmesinden örgütün oturtulmasına ve daha geniş kadrosal olanakların yaratılmasından kadar yukarda işlenen başlıklarda yol almakla sağlanabileceği, son dönemki yüklenmelerimizin, özellikle de ayları bulan son kampanyamızın sonuçları üzerinden açık biçimde görülebilmektedir.

Önümüzdeki dönem boyunca parti bu alanlara yoğunlaşacaktır. Bu yoğunlaşma genel siyasal faaliyetimizde nispi bir daralmaya yolaçabilir. Fakat bu durum sözkonusu hedefler doğrultusunda alınacak mesafeyle birlikte fazlasıyla telafi edilebilecektir.

***

Partimiz parti inşa süreci de dahil edildiğinde 23 mücadele yılını geride bırakmak üzeredir. Bu 23 yıl, elverişsiz nesnel koşullara rağmen partili kimliğin kazanılmasında temel önemde adımların atıldığı, birçok zorluğun aşıldığı, ağır da olsa önemli bir gelişimin yaşandığı bir zaman dilimi olmuştur. Önemli imkanlar sunmaya başlayan yeni dönem doğal olarak partimizin gelişip büyümesi için de uygun bir zemin anlamına gelmektedir. Kuşkusuz bu kendiliğinden olmayacaktır. Herşey partinin planlı ve yöntemli bir biçimde yapacağı müdahalelere, bunların yaratacağı verimli sonuçlara sıkı sıkıya bağlı olacaktır.

Parti bugünden 25. Yıla uzanan zaman dilimini ayrıntılı olarak planlamış, öncelik ve müdahale alanlarını saptamış durumdadır. Bu planlamaların hayata geçirilmesinde sağlanacak başarı, partinin 25. Yılında yeni bir politik atılım yapmasının da koşullarını oluşturacaktır.

Kampanya süreci ve çalışma tarzı sorunu

Kampanya ile başlayan, 1 Mayıs ve seçimlerle devam eden sürecin hedeflerinden birisi de politik faaliyet kapasitesini yükseltmek, çalışmayı sistematize etmekti. Fabrika hedefleri daraltılarak derinleşmeye ve mevzi kazanmaya hizmet etmesi gereken bu dönem boyunca belirlenen hedeflere belli düzeylerde ulaşılmıştır. Ancak ortaya çıkan sonuçlar partinin ulaşmak istediği düzeyin hala da gerisindedir. Bu nedenle bu süreç tüm yönleriyle irledelenmeli, olumlu yanlar geliştirilerek eksik yanların üzerine kararlılıkla gidilmelidir.

Dönem boyunca ortaya konulan hedeflerin gerisinde kazanımlar elde edilmesinin gerisinde, yerel çalışma alanlarının faaliyeti planlanan tarzda uygulamada sergiledikleri çabanın zayıf olması yatmaktadır. Merkezi olarak belirlenen politik hat ile bu hatta ulaşmak için belirlenen araç, yol ve yöntemler, yerel çalışma alanları tarafından yeterince kavranamamakta, araç ve yöntemlerin işlevi konusunda yeterli açıklık sağlanamamaktadır. Bundan dolayı da yapılan planlamalar yerel çalışma alanları tarafından güçlü bir biçimde uygulanamamaktadır. Bu da faaliyetin sınırlandırılmasına, politik etki ve sonuçlarının daralmasına neden olmaktadır. Oysa bugün parti faaliyetinde kazanılması gereken düzey, genel politik faaliyetin ve bunun yarattığı etkinin, fabrika zemininde mevzi kazanmaya kilitlenmiş ve buna hizmet edecek bir planlamaya dayalı çalışma tarzına kavuşturulmasıdır. Ancak, fabrika zemininde derinleşmede yaşanan zayıflık bir yana, genel siyasal çalışma kapasitesi dahi yer yer öngörülen planlamaların gerisinde kalabilmektedir.

Özellikle kurultay ve seçim sürecinde daha belirgin biçimde kendini gösteren bu sorunun geride bırakılabilmesi, yerel örgütlerin özel çabasına ve müdahalesine sıkı sıkıya bağlıdır. Kuşkusuz bu sorunun birikim, deneyim ve kadroların -dolayısıyla yerel örgütlerin- niteliğiyle alakalı yanları bulunmaktadır. Parti bu gerçekliği bilmekte, bu nedenle yapılan planlamaları partinin toplam birikiminin ve deneyiminin ortaya çıkardığı düzeye uygun yapmaya çaba harcamaktadır. Ancak yerel örgütlerimiz kendi birikim ve düzeyiyle soruna yaklaşmakta, amaç-araç arasındaki ilişkiyi kavrayamadığı oranda da planlamalara bütünlüklü yaklaşamamaktadır.

Partinin altını kalınca çizdiği sorunların başında, faaliyetin örgütsel işleyişlere dayalı zeminlerde örgütlenmesinde ortaya çıkan eksikler gelmektedir. Yerel çalışma alanları faaliyeti örgütlerken mevcut güç ve ilişkileri ekip, grup, birim vb. zeminlerde derleyip toparlamakta, işletmekte ve şekil vermekte ciddi bir zorlanma yaşamaktadırlar

Eksiklik sadece bu alanda değil, temel organlarımızın işleyişinde de görülmektedir. Yerelliklerimiz faaliyeti planlamada, denetlemede, ortaya çıkan sorunlara müdahale etmede ve bir bütünlük içinde hayata geçirmede yetersiz kalmaktadır. Faaliyetin ağırlıklı ayağı ajitasyon-propagandaya sıkışmakta, kitle çalışması ayağı ile çalışmanın eylemli bir hat üzerinden büyütülmesi yanları zayıf kalmaktadır.

Özellikle seçim döneminde iç eğitimlerin uygulanmasından ajitasyon-propaganda ekiplerinin oluşturulmasına ve işletilmesine, kitleleri harekete geçirmeyi hedefleyen yoğun bir kitle faaliyetinden düzenin sistematik teşhirine ve özgün araçlarla politik hattın genişletilmesine kadar bir dizi alanda zayıflık yaşanmıştır.

Yerel çalışma alanları yapılan planlamaları sistemli ve hedefli bir tarzda hayata geçirmekte

zorlanmakta, bu doğrultuda gereken ısrar ve kararlılığı gösterememektedir. Sorun hiç de tek başına "çok çalışmak" ya da "gece-gündüz koşturmak" meselesi değildir. Zira hangi çalışma alanına bakılırsa bakılsın, tüm yoldaşlarımız bir koşuşturmaca içerisindedir. Denilebilir ki tüm güçlerimiz büyük bir özveriyle gecesini gündüzüne katarak tempolu bir biçimde yoğun bir emek harcamaktadır. Ancak ortaya konulan bu emek ve çaba planlı, sistemli ve hedefe kilitlenmiş bir kararlılıkla birleşememekte, bu nedenle de sonuçlarını istenilen düzeyde üretememektedir.

Tüm bunlar bir kez daha aşılmayı bekleyen çalışma tarzı sorununa işaret etmektedir. Parti, III. Kongre'nin ardından ortaya koyduğu belirlemelere uygun davranmaya çalışmakta, politik önderlik misyonunu yerine getirmek için çaba harcamaktadır. Ortaya çıkan sorunları ve eksiklikleri hem yerel çalışma alanlarında, hem de yayınlar üzerinden bir tartışmaya ve müdahaleye konu etmeye çalışmaktadır. Ancak yerel önderliklerimizin tespit edilen sorunlara müdahalede, deneyimlerden ve eksikliklerden ders çıkarmada ciddi yetersizlikleri bulunmaktadır.

Kampanya, kurultaylar, seçim dönemi ve sonuçlarına bakılarak çalışma tarzı sorunları, nedenleri ve nasıl müdahale edileceği konusunda parti bir yaklaşım ortaya koymaya çalışmaktadır. Parti döne döne sorunları geride bırakmak için yapılması gerekenlere dikkat çekmektedir. Yapılması gereken açık ve nettir. Tüm güç ve enerjimizle belirlenmiş hedeflere kilitlenmek, yapılan planlamaları mantığına uygun bir şekilde uygulama kuvveti göstermek, genel siyasal çalışmanın gücüne yaslanarak fabrika zemininde somutlanmış hedefler belirlemek, buna uygun araç, yol ve yöntemler geliştirmek, örgütsel işleyişler üzerinden faaliyeti örgütleme çabası göstermektir. Böylesi bir çalışma tarzı ve sistematiği içerisinde faaliyeti denetlemek ve aksayan yanlarını giderici müdahaleler yapmaktır.

Örneğin birçok çalışma alanında kurultay sürecinde oluşturulması öngörülen kurultay hazırlık komiteleri faaliyetin mantığına uygun işletilememiştir. Bu tür ekipler kendi çevre ve çeper ilişkilerimize daralmış dahi olsa, hem politik hem de pratik ekipler olarak ele alınmalı, işleyişi buna uygun olmalıydı. KHK'lar aynı zamanda bir eğitim grubu olarak kurultayların gündemleri doğrultusunda örneğin sınıf çalışması, taban örgütlülüğü, sendikal demokrasi vb. başlıklar altında bir eğitim sürecinden geçirilmeliydi. Ancak yerelliklerimiz ya bu ekipleri pratik bir ekibe indirgeyerek, ya toplanma periyodunun arasını açarak, ya da buranın misyonunu kendi üstlenerek, sonuçta mantığına uygun şekilde işletememiştir. Bu sorun ortaya çıktığı andan itibaren çalışma alanlarında tartışmalara ve müdahalelere konu edilmiştir. Ancak seçim gündeminde benzer sorunlar yeniden yaşanmıştır. Seçim sürecinde ajitasyon-propaganda ekiplerinin oluşurulması, düzenli toplanarak faaliyeti günübirlik değerlendirmesi, bu ekiplerin eğitimden geçirilmesi vb. yerel önderliklerimizin görevi olmasına rağmen, faaliyet buna uygun örgütlenememiştir.

Bu sorun sadece örgütsel zeminlerin oluşturulmasında ya da işletilmesinde yaşanmamaktadır. Aynı zamanda genel siyasal çalışmanın gücüyle fabrika çalışmalarının derinleştirilmesini öngören somut biçimler, planlamalar, araç ve yöntemler hayata geçirilememekte, mevcut planlamalar ise daraltılarak ya da güdükleştirilerek uygulanmaktadır. Asgari ücretten kurultaylara, 1 Mayıs'tan seçimlere kadar bu sorun yaşanmakta, temel bir eksiklik olarak altı çizilmektedir.

Kuşkusuz faaliyet bu eksiklikler aşılarak planlansa ve hayata geçirilse dahi sonuçlar yine de istenilen düzeyde olmayabilir. Bu, sınıf ve kitle hareketinin nesnel tablosuyla ilgili bir sorun olarak böyle olabilir. Ancak burada asıl tartışılan sonuçlar değil süreçlerdir. Zira sürecin nasıl örgütlendiği bir çalışma tarzı sorunudur ve parti bu sorunu aşabildiği oranda yeni bir düzeyden sözedebilir.

Yerel önderliklerimiz ve çalışma alanlarımız önümüzdeki dönemi planlarken sözkonusu eksiklikleri giderici müdahaleler yapmakla, faaliyet kapasitesini yükselten bir iddia ve iradeyle sürece yüklenmekle yükümlüdürler.

Seçim kampanyası ışığında…

Kazanımlarımız ve yetersizliklerimiz

Aylara yayılan yoğun bir kampanya döneminin ardından, bu dönemin birikimlerine de dayanan bir seçim süreci yaşadık. Özel bir siyasal yoğunlaşma ve yüklenme dönemleri olan seçim sürecini yaklaşık birbuçuk aylık bir kampanyaya konu ettik. "Sınıfı örgütleme seferberliği" üst başlığıyla örgütlediğimiz kampanya döneminde yakaladığımız tempoyu koruduk.

Sınıfı örgütleme seferberliğinde temel çalışma merkezlerimiz fabrikalardı. Güç ve imkanların seferber edilerek fabrika çalışmalarından yakalanacak imkanların örgütlenmesi, eylemli bir mücadele içerisine sokulması bu kampanyanın en somut hedefiydi. Bu bakımdan özellikle mevzi direnişler ve bu direnişler ekseninde örgütlenen siyasal faaliyetimiz yüz ağartıcıdır. Ekonomik-sendikal hak eksenli mevzi mücadeleleri örgütlemek ve bu mücadelelere dayanarak siyasal alana müdahale edebilmek başarısını gösterdik.

Bu bütünlüğü sağlamış olmanın önemini geçmiş deneyimlerimizden de biliyoruz. Geçmiş dönem kampanyalarında yaşanan en önemli sorunların başında, bu bütünlüğü kuramamak geliyordu. Sınıf zemininde yol almaya odaklanmış ve ekonomik-demokratik sorunlarla sıkı sıkıya ilişkilendirilmiş kampanyalarımızda siyasal görevlerin ihmal edilmesi, diğer taraftan da siyasal gündemler eksenli kampanyalarımızda sınıf zemininde sahip olduğumuz olanaklarımızı kullananamamak gibi sorunlar yaşanmıştır. Seçim kampanyaları ise bu bakımdan en çok zorlandığımız süreçler olmuştur. Tüm toplumu ilgilendiren böylesi özel bir siyasal süreçte toplumun geniş kesimlerine seslenmek ihtiyacı ile işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyinin sınıfa dayanarak toplum ölçeğinde politik bir odak olmayı zorlaştırdığı koşullar, bu sorun için nesnel bir zemin oluşturuyordu. Bu durumda, fabrika merkezli yoğunlaşmanın zayıflaması gibi bir sorunla karşı karşıya kalabiliyorduk.

Seçim kampanyasına başlarken yanıtlanması gereken en önemli sorunlardan biri, bu sorunun nasıl aşılacağıydı. Özellikle "sınıfı örgütleme seferberliği" ile sınıf içerisinde güç ve mevzi kazanmak doğrultusunda yakalanan motivasyon-yoğunlaşma üzerinden elde edilen mesafenin tehlikeye düşecek olmasıydı. Bu nedenle örgütlenecek seçim kampanyası üzerine saflarımızda yürütülen tartışmaların odağında bu sorun bulunuyordu.

Seçim kampanyamız boyunca tüm planımızı fabrika temelli yoğunluğumuzu zayıflatmayacak biçimde yaptık. Çalışmanın yoğunlaşma alanları ile yaygınlığını bu önceliğin gerektirdiği bir biçimde belirledik. Bu, propaganda-ajitasyon materyallerimizi öncelikle fabrikalara ve sanayi havzalarına götürmek anlamına geldi. Ondan sonra ise işçi-emekçi semtlerine doğru çalışma alanı genişletildi.

Ancak bu kadarını yapmak sorunumuzun çözümü için yeterli değildi. Zira geçmiş seçim kampanyalarında da bu kadarını yapmaya çalışıyorduk. Zorlanma devrimci sınıf programının ve onun seçim platformunun sözünü sınıf kitlelerine taşımakta değil, fabrikalardaki özgün gündemlere bağlı çalışmanın yoğunluğunu sürdürmekte ve genel siyasal süreçlerle özgün gündemler arasında canlı bir ilişki kurmakta, bunu pratik bir müdahale ve eylem sürecine dönüştürmekte yaşanıyordu. Fabrikalar ve sanayi havzaları

günlük çalışma ve mücadelenin zeminleri haline getirilemediği koşullarda, semtler politik çalışma zeminleri haline gelebiliyordu.

Seçim kampanyamızın en önemli olumluluğu bu duruma düşmemek olmuştur. Her ne kadar sınıf eksenli çalışmada derinleşme yaşanamamışsa da, yoğunlaşmada zayıflama olmamış, dahası seçim kampanyası önceki dönemde elde edilen imkan ve mevzilere dayalı bir politik etkinlik süreci biçiminde de kurulmaya çalışılmıştır. Somut kazanımları sınırlı olmakla birlikte, fabrika çalışmalarında gözle görülür bir zayıflama yaşanmamıştır. Nispeten yaygın bir politik çalışma ile fabrikalardaki yoğunlaşmanın bir arada gerçekleştirilebilmesi, bu sürecin en önemli kazanımıdır.

Kampanyada sınıf merkezli yoğunlaşmada ısrarın asıl kaynağında partinin bu alanda katettiği mesafe vardır. Sınıf içerisindeki bazı mevzilere dayanarak siyasal planda sözümüzü söyleyebilmemiz de yine sınıf çalışmasında alınan mesafeyle ilgilidir. Örgüt sınıf eksenli bir çalışma içerisinde giderek reflekslerini oluşturmakta, tarzını yaratmaktadır.

Genel çerçevede yakalanan bu düzey elbette ki yetersizdir. Seçim kampanyamız aşmakta zorlandığımız zayıflıklarımızı bir kez daha ortaya koymuştur. Kampanyanın en önemli zayıflığı genel bir propaganda faaliyeti olmanın ötesine yeterince geçememesi olmuştur. Genel propaganda materyalleri yerel ve özgün gündemler temelinde hazırlanmış araçlarla yeterince güçlendirilememiştir. Başarılı örnekler elbette vardır. Düzen partilerinin emek düşmanı karakterini yerel örneklerle gösteren bildirge böyle bir örnektir. Bazı bölgelerde hedef fabrikalara özgün materyallerle seslenilmiş olması bir başka örnektir. Bu örnekleri çoğaltmak ve genel bir çalışma tarzı haline getirmek durumundayız. Propaganda-ajitasyon araçlarının zenginleştirilmesi, yaratıcı araç, biçim ve yöntemlerin kullanılması demektir bu. Mevcut durumda belli bir kısırlık yaşadığımız açıktır. Öyle ki bazı yerellerde çalışmalarda kullanılan araçlarımız merkezi bildirge ve afişin ötesine geçemeyebilmiştir. Önümüzdeki dönemde bu sorunu aşmaya yönelik çözücü adımları atmalı, olumlu örneklerimizi tüm alanlarımızda yakalanmış bir düzey haline getirmeli, ileri olanları daha da güçlendirmeliyiz.

Sorun sadece ajitasyon-propaganda araçlarının çeşitliliği konusu da değildir. Bu araçlarımızı etkili ve verimli bir tarzda kullanamamak gibi bir sorun yaşadığımız da görülmektedir. Açıktır ki, sorun bu araçları bir biçimde kullanmak değil, amaca uygun biçimde en etkili ve verimli biçimde kullanabilmektir. Örneğin "kapı altı" tabir edilen yöntemle dağıtmak yerine, ekipler halinde sesli ajitasyonla sanayi havzalarına ve emekçi semtlerine yapılan dağıtımların çok daha etkili olduğunu biliyoruz. Nitekim seçim kampanyası döneminde çalışmayı bu tarzda örgütleyen bazı yereller, onlarca yeni ilişkiden sözedebilmektedirler.

Yapılması gereken, yoğunlaştığımız hedefler üzerinden sistemli ve çok yönlü bir çalışmayla devrimci bir rüzgar estirmek, emekçilerin devrimci politikaya uzaklıklarını kırmaktır. Bu da güçlü, ısrarlı ve sistematik bir çalışmayla mümkündür. Fabrikasında, semtinde, kahvesinde, kent meydanında devrimci politikayla karşılaşan işçinin, devrimci politikadan etkilenmesi kolaylaşacaktır. Kararlı, tok ve kendinden emin bir çalışma bu sonucu verecektir. Bugün bu düzeyde bir faaliyet kapasitesi ortaya koyabilen pek az yerelimiz vardır.

Bunda kadrosal yetersizliğin belirleyici bir rol oynadığını biliyoruz. Fakat kadrosal yetersizliğimizi de doğru bir çalışma tarzıyla aşabiliriz. Öyle ki partinin omurgasını oluşturan örgütleri dışında yer alan nispeten geniş sayılabilecek bir çevre ilişki ağına sahibiz. Bazı yerellerde bu bakımdan daha ileride, bazılarında daha gerideyiz. Sorun ilişki yokluğundan değil bu ilişkilerin örgütlenmesinde yaşanmaktadır. Başta fabrikalar olmak üzere tüm çalışma alanlarımızda çevre ilişkilerine dayanabilmekten, onları politik platformumuza kazanmaktan, uygun esneklikte örgütsel zeminler içerisinde tanımlayıp harekete

geçirebilmekten söz ediyoruz. Bu seçim döneminde hayata geçirilmeye çalışılan propaganda grupları bunun araçlarından biridir. Bunun anlamı, her bir ilişkimizi bu tür zeminlerde yan yana getirmek ve hedef alanlara yönelik sistematik bir faaliyet içerisine sokabilmektir. Buradan ilerlemek, örgütlenmeyi büyütmenin ve yeni güçleri kazanabilmenin de anahtarıdır. Çünkü siyasal kampanyalarda örgütlenmenin hedefinde hem yeni ilişkiler kazanmak, hem de çok yönlü bir faaliyet içerisinde çalışmaya katılan güçleri daha ileriden kazanmak vardır. Bu da doğal olarak en başta çeper örgütlenmeleri üzerine düşünmek ve çalışmanın her aşamasında gözetmek anlamına gelmektedir. Bu yapılabildiğinde, hem siyasal çalışma kapasitemiz büyüyecek, hem de örgütlenmemiz genişleecektir.

Pratikte pek az bölge çalışmasında örgütlenme ayağını bu tarzda kurmuş ve ısrar etmiştir. Bu ölçüde de çalışmanın etkinliğini arttırmış, güç ve ilişkilerin örgütlenmesinde anlamlı kazanımlar elde etmiştir.

Elbette çalışmayı bu tarzda örgütleyebilmek kolay değildir. Ancak gelişmek ve güçlenmek bu yolda güçlü bir irade ortaya koyabilmekle mümkündür. Bu gereklilik bizi yeniden nitelikli kadro sorununa götürmektedir. Çünkü sistemli, ileriyi gören, kazanımlarla ilerleyen, güç biriktiren bir çalışma ancak nitelikli-donanımlı kadrolar ve nitelikli-donanımlı örgütlerle mümkündür. Taktik politik çizgiyi, onun gerisindeki canlı marksist özü kavrayamayanların bu iradeyi göstermeleri mümkün değildir.

"Sınıfı örgütleme seferberliği" kampanyasına ilişkin olarak *Ekim*'de yayınlanan değerlendirme de bu temel zayıflığı vurgulamakta ve bunu aşmaya yönelik çözüm perspektifini ortaya koymaktadır. Sözümüzü bu değerlendirmenin son bölümünü aktararak bitirmek istiyoruz:

"Parti yeni dönemde sınıf hareketi içerisinde daha belirgin bir yer tutmanın güç ve imkanlarına sahiptir. Önderlik boşluğu nedeniyle bir kısır döngü içinde gidip gelen sınıf hareketinin şiddetle buna ihtiyacı vardır. Partinin bu ihtiyaca ne kadar yanıt üretebileceği, her şeyden önce kendi iç sıçramasını ne kadar yapabileceği ile bağlantılıdır. Kampanya dönemi bir kez daha göstermektedir ki, sıçramanın belirleyici halkası hala da 'nitelikli kadro' sorunudur ve sonuç bu alanda katedilecek mesafeye sıkı sıkıya bağlıdır.

Başka dönemlerde olduğu gibi bu kampanya döneminde de kendi pratik sınırlarını zorlayarak faaliyetin yükünü çeken yoldaşlarımızın, çok yönlü bir ideolojik-politik gelişim yaşamadan bundan ötesini yapmaları belki mümkündür. Ancak sınıf hareketinin ve partinin gelişen ihtiyaçlarına yanıt vermeleri mümkün değildir.

"Parti yeni dönemi dinamik, disiplinli, örgütsel ve devrimci kimliği gelişkin, ama aynı zamanda ideolojik ve politik kapasitesini ilerletmek için bilinçli bir çaba da harcayan yoldaşlar üzerinden kazanabilecektir." (***EKİM, Yeni Bir Düzeyin Eşiğinde,*** Sayı: 274, Haziran 2011)

Çalışmamızın bazı sorunları...

(Baştarafı s.31'de)

bunun taşıdığı önem görülememektedir. En çok yaşadığımız tartışma, "eğitim önemliyse bölge olarak seminerler yapılsın" tartışmasıdır. Bu, bireyin sorumluluklarından kaçışının bir ifadesidir. Eğitim esasta bireysel olarak mesafe alınabilecek bir konudur. Ortak eğitim bu zemin üzerinde verimli olabilir.

Çalışmamızı yeni bir düzeye taşımamız, bu sorunları öncelikli olarak değerlendirip, hem yerel örgütler hem de birey olarak sorunların çözümüne kilitlenebilmemizle mümkündür. Ortaya koyduğumuz iki yönlü müdahale üzerinden hızla mesafe katedebilir, avantajlarımız üzerinden bu zayıflıkları aşacak bir yönelimi hakim kılabiliriz. Partinin yeni düzeyi böyle hedefli bir yönelimle tüm çalışmaya egemen kılınabilir.

T. Yıldız

Günün görevlerini başarmak için tarihsel olandan bakmak!..

Sınıf hareketinde uzun süredir yaşanan sessizliğin son yıllarda gerçekleşen mevzi direnişlerle birlikte bir nebze de olsa kırıldığı görülmektedir. Özellikle sendikal örgütlenme ve hak arama eylemleri işgal-grev-direniş biçimleriyle militan eylemlere dönüşebilmektedir.

Hareketin mevzi direnişler sınırında kalması, birleşik bir karakterden yoksun olması ise başlıca zaafıdır. Ancak yaşanan mevzi direnişlerin bu zayıflığı aşma zemini yarattığı da açıktır.

Sınıf hareketinde yaşanan değişimleri zamanında görebilmek ve gelişme dinamiklerini tespit edip buna doğru müdahalelerde bulunabilmek, komünistlerin sınıfa devrimci önderlik iddiasının da pratikteki karşılığı olacaktır.

Bunun bir yanı, içinden geçilen döneme ve olaylara sınıfın devrimci ideolojisi ve onun pratikte somutlanmış hali olan programımız üzerinden bakabilmeyi, süreçleri tarihsel bir gözle ele alabilmeyi gerekli kılarken, diğer yanı da sınıf kitleleriyle çok yönlü bağlar kurabilmeyi, fabrikaların nabzını tutabilmeyi gerektirir. Yanı sıra, değişen koşullara anında yanıt verebilecek, kendini buna uyarlayabilecek esnek ve dinamik örgütsel formasyonlara ve kitle çalışmasının çok yönlü eğitici zeminlerinden geçerek yetişmiş kadrolara ihtiyaç vardır.

Bugün sınıf hareketinde yeni bir kıpırdanıştan söz ediyorsak, başta partimizin yerel örgütleri olmak üzere sınıfla doğrudan temas içinde olan parti militanlarımıza kadar partimizin tüm güçleri, bu tespit üzerinden mevcut çalışmalarının niteliğini, çalışma tarz ve yöntemlerini bu gözle yeniden irdeleyebilmelidirler.

Sınıf hareketinde gözlemlenebilen değişimlerin bölgemizde, fabrikalarda karşılığı ne düzeydedir? Dün nasıl bir çalışma tarzı izliyorduk ve bu çalışma tarzı bugünün ihtiyaçlarına ne oranda yanıt veriyor? Bu ve benzeri sorular çoğaltılabilir. Önemli olan, parti örgütlerimizin mevcut çalışma tarzını, faaliyetini ve güçlerini bu bilinç ve perspektifle sürekli bir değerlendirme konusu ederek dönemsel değişikliklere anında gerekli yanıtı verebilecek bir dönüşüm pratiğini sergileyebilmeleridir.

Örneğin sınıf hareketinde uzun yılları bulan durgunluğun fabrika çalışması yürüten güçlerimiz üzerinde nasıl bir sonucu olmuştur ya da olmaktadır? Öncü müdahalemizin tüm ısrarına ve çabasına rağmen sınıf hareketinin nesnel gelişme dinamiklerinin sınırlayıcı etkileri nedeniyle kısa vadede sonuç alamamanın güçlerimizde bir atalete yol açması söz konusu mudur?

Kimi örnekler üzerinden yer yer bu tür durumların yaşandığını biliyoruz. Elbette bunun gerisinde, hareketin mevcut durumu üzerinden çalışmaya uzun soluklu bakabilmek, hatalı ve erken çıkışlarla fabrikalardan atılmamak gibi haklı kaygılar bulunmaktadır. Zira bir dönem kimi güçlerimiz şahsında bir işyerine girip kısa sürede direniş patlatmak adına önemli imkânların boşa düşürüldüğü durumlar olabilmiştir. Ama bugün sınıf içinde örgütlenme ve çeşitli hak arama eylemleriyle mücadelede yeniden bir ivmelenme olduğunu görüyoruz. O zaman güçler planında bu durumun ne kadar anlaşıldığına dikkat eden, önceki dönemin onlar üzerinde yaratmış olabileceği muhtemel etkileri gözeten ve buna zamanında müdahale eden bir yaklaşım içerisinde olabilmeliyiz.

Buradaki dengeyi sağlayabilmek, içinde bulunduğumuz döneme ilişkin net bir bakışa, bir bilinç açıklığına sahip olabilmeyi, sınıf

hareketinde yaşanan gelişmeleri ve değişen koşulları iyi bir şekilde izleyip tahlil edebilmeyi ve buna uygun dönüşümlere kendimizi uyarlayabilmeyi gerekli kılar.

Bolşevizmin tarihsel deneyimleri üzerinden de bunu görebiliyoruz. Bolşevikleri iktidara taşıyan süreç devrimci teorinin devrimci sınıfla bütünleşmesiyle gerçekleşmiştir. Ama bu bütünleşme süreci Rusya proletaryasıyla sıkı bağlara sahip olan Bolşeviklerin, proletaryanın her dönemki eylemine dâhil olması, ona önderlik edebilmesi sonucunda gerçekleşmiştir. Elbette öyle dönemler olabilmiştir ki, Bolşevikler bile proletaryanın peşinden sürüklenir hale gelebilmiştir. Bu da Rusya'daki sınıf hareketinin düzeyine ve yerel inisiyatiflerin gücüne bağlı bir durumdur. Ama devrimci teorinin ışığında hareket eden Bolşevikler, proletarya hareketindeki dönemsel değişimlere kendilerini uyarlamasını bilmişlerdir.

Şüphesiz ülkemiz sınıf hareketi açısından devrimci süreçlerin iyimser beklentilerinden henüz uzak olsak da, yarının böylesi süreçlerine hazırlıklı olabilmek ve ona önderlik edebilmek de bugüne, mevcut olana ne kadar önderlik edebildiğimiz, onun nabzını ne oranda tutabildiğimize bağlı olacaktır. Bugün mücadelenin fabrikalar temelinde yeniden bir ivmelenme yaşadığını tespit ediyoruz. Bu tespit bizlerin iyimser beklentilerine dayalı bir öngörüden kaynaklanmıyor. Yaprağın kıpırdamadığı bir dönemin ardından sendikaların bile son yıllarda bir örgütlenme "atağı" yaşadığı bir dönemden sözediliyor.

Sınıf ve kitle hareketin yaşanacak değişimleri önden birebir kestirebilmek mümkün olmasa da, gelmekte olanı var olandan görebilmek, sezebilmek devrimci önderliğin vasıfları arasındadır. 2008'den itibaren dünya çapında yaşanan kapitalist krizin ve devreye sokulacak saldırıların bir dizi sosyal-ekonomik etki ve sonuçlarının olacağı partimiz tarafından erken bir tarihte öngörülmüştü. Nitekim her ülkede farklı boyut ve muhtevada kendisini ortaya koyan sonuçlar bu öngörüyü doğrulamış bulunmaktadır.

Bugün ülkemizde sınıf hareketi cephesinde fabrika temelli yaşanan direniş ve mücadele eğilimleri de bundan bağımsız değildir. Sermaye iktidarı değişik yol ve yönetemlerle sınıf kitlelerindeki bu mücadele eğiliminin önüne geçmeye çalışacak, ancak sınıfa dönük ağır saldırıları devreye sokmaktan geri durmayacaktır. Bu da sınıf çelişkilerini keskinleştirecek bir zemin yaratacaktır.

Yarın bu çelişkiler üzerinden ayağa kalkacak kitlelerin peşinden sürüklenmek istemiyorsak eğer, bu eğilimi iyi izleyebilmek ve onu açığa çıkartıp yeni örneklerle büyütme görevi duruyor önümüzde. Bu da düne göre daha atılgan, enerjik bir çalışma temposunu, daha hedefli ve sistematik bir müdahale tarzını gerekli kılıyor. Sınıf kitleleriyle birlikte ama her zaman onların bir adım önünde olabilmeliyiz. Kaçırılan her fırsatın, heba edilen her imkânın, sınıfa devrimci önderlik hedefi ve iddiamızın biraz daha uzağına savrulmamıza yolaçacağı bilinciyle hareket edebilmeli, dünkü sınıf hareketinin yaratmış olduğu atıl ruh halinden kurtulabilmeliyiz.

Fabrika çalışmamızda kitlelerin nabzını tutabilmeli, ruh hallerini ve duyarlılık noktalarını çözümleyebilmeliyiz. Yaşanan en ufak bir eylemliliğe bile, kendi içindeki öneminden ziyade hedeflerimiz noktasında bizlere sunacağı imkânlar üzerinden bakabilmeli, önemsemeliyiz. Çalışmayı belli hedef veya hedefler doğrultusunda çeşitli planlamalara dayalı ve eylemsel hatları içerecek bir sistematikle ve tarzda yürütebilmeliyiz.

Bugün fabrikalar üzerinden süren mücadele ve direnişlerin sayısı ne oranda artarsa, sınıf hareketinin mevcut dağınık ve parçalı durumuna son verebilmenin zemini de o ölçüde güçlenecektir. Gerek ideolojik-programatik çizgimizle gerekse de sınıf çalışmasında yılları bulan deneyimlerimizle bunu sağlayabilecek tek politik özne olarak partimiz durmaktadır. Sınıf devrimcileri olarak üzerimize yüklenen böylesi zorlu görevlerin altında kalkabilmek için, içinden geçtiğimiz süreçlere tarihsel bir perspektifle ve misyon duygusuyla bakabilmeliyiz.

Parti örgütlerini nicel ve nitel açıdan güçlendirmek...

Sınıf eksenli partiye geçiş sürecinde aşmamız gereken önemli sorunlardan biri, partiyi nicelik olarak büyütmek ve bu niceliği parti birikimiyle donatarak nitelik yönünden geliştirmektir. Bu eşiği geride bırakmak, işçi sınıfı hareketi ile bilimsel sosyalizmin örgütsel birliğini partide somutlaştırmak anlamına gelir ki, devrimci sınıf partisi güvencesini esas olarak bu birleşmede bulacaktır.

Bu süreci somut olarak ilerletmenin koşulları nesnel olarak mevcuttur. III. Parti Kongresi'nin "sınıf eksenli partiye geçiş" hedefini ortaya koyması, bu nesnel durumla bağlantılıdır. Buna karşın bir süreci başlatmanın nesnel koşullarının uygun olması ile süreci fiilen başlatmak ayrı şeylerdir.

Bu süreçle bağlantılı olarak planlanan ve fabrika/işletmelerde kalıcı mevziler kazanmada mesafe almayı hedefleyen kampanya süreçlerimiz önemli deneyimler bırakmakla birlikte bazı alanlarda zorlanmalar yaşandığını göstermiştir. Zorlanma alanlarından biri, parti faaliyetiyle yaratılan nicel birikimin nitelik olarak güçlendirilmesidir.

Kalıcı mevziler yaratmanın kritik önemi

Sorun sınıf eksenli partiye geçişle ilgili olunca, doğal olarak çözüm yeri de seçilmiş hedeflere odaklanan sınıf çalışmasında aranacaktır.

Halihazırda çalışmada kurulan ilişkileri kalıcılaştırmak, bu ilişkilere dayanarak yeni mevziler kazanmak yüklenilmesi gereken halkalardan biridir.

Öncü işçilerle kalıcı ilişkiler, diğer bir ifadeyle sınıf zemininde parti mevzileri kazanıp kalıcılaştırmak, planlı, istikrarlı, kararlı bir faaliyetle mümkündür. Dolayısıyla seçilmiş hedeflere odaklanmak, duruma göre uzun soluklu bir çalışmaya hazır olmak anlamına gelir. Bu elbette gelişen mevzi direnişlere hızla müdahale etmenin önünde bir engel değildir. Tersine mevzi direnişlere isabetli ve sonuç alıcı bir müdahale, sınıf zemininde kalıcı mevziler yaratma faaliyetini de güçlendirecektir.

Bu noktada belirtelim ki, uzun soluklu çalışmaya yapılan vurgu, yeni mevziler kazanmayı geleceğe ertelemek anlamına gelmiyor. İster seçilmiş hedef ister kendiliğinden gelişen mevzi direnişler olsun, müdahale her koşulda öncü işçilerle kalıcı bağlar kurmayı hedeflemeli, bu güçlere dayanarak söz konusu alanları partinin sınıf zeminindeki kalıcı mevzileri haline getirebilme planına dayanmalıdır. Plan somut olmalı, duruma göre güncelleştirilmeli, pratikte işleyişi ise ilgili organ tarafından denetlenmelidir.

Öncü işlerle kalıcı bağlar kurmanın özel önemi açıktır. Bu bağlar hem nicel planda güçlenmenin hem sınıf zemininde kalıcı mevziler yaratmanın olanaklarını partiye açacaktır. Kazanılan mevziler nicel planda bir gelişme olmakla kalmayacak, partinin maddi-toplumsal zeminine oturmasının koşullarını hazırlayarak, nitel yönden de bir eşiği aşmasının önünü açacaktır.

Kalıcı mevziler yaratma mücadelesi, parti kadro ve militanlarının sınıf çalışmasında ustalaşmalarını, öncü işçilerle kalıcı bağlar kurma noktasında yetkinleştirmelerini, başarabilme iddia ve özgüvenlerinin daha da güçlenmesini beraberinde getirecektir. Bu deneyim ve birikimler sınıf hareketinin kabarmaya başladığı dönemlerde hayati bir önem taşıyacaktır, zira bunlardan yoksun bir öncünün sınıf hreketine önderlik etmesi olası olmayacaktır.

Kadro ve militanların donanımı sürecin bir parçasıdır

Sınıf çalışmasını belirlenen hedefler doğrultusunda ısrarla yürütmek, marksist dünya görüşü ve parti çizgisine dayalı bir bilinç donanımı, iddia, cüret ve özgüven gerektirmektedir. Elbette parti kadro ve militanları sözkonusu niteliklerden yoksun değildir, ancak şu veya bu alanda güçlendirilmesi gereken yönler olduğu, donanım konusunda yetersizlikler bulunduğu da bir gerçektir. Hedeflenen çalışma tarzında mesafe almanın yolu, parti saflarındaki güçlerin bu eksik ve zayıf yönlerinin güçlendirilmesini gerektirmektedir. Bu nedenle, siyasal pratiğin yoğunluğuna takılmadan kadro ve militanların donanımını kapsayan bir planlama büyük bir önem taşımaktadır.

Kadro ve militanların marksist-leninist dünya görüşü, parti programı, tüzüğü, taktik politikaları ve illegal ihtilalci tarzıyla eğitilmeleri işin bir yönüdür. Bunu, sendikalaşma süreçlerine, grevlere, direnişlere ve sınıfın diğer eylemlerine asli bir taraf olarak dahil olmak, öncülük etmek konularında yetkinleşme çabası tamamlamalıdır.

Kadro ve militanlarda yaşanacak çok yönlü yetkinleşme, sınıfın öncüleriyle politik bağlar geliştirmek, bu ilişkileri partili düzeye taşımak, başka bir ifadeyle partiyi sınıfıyla, sınıfı partisiyle buluşturmak perspektifi, iddiası, cüreti ve özgüveniyle faaliyeti planlayıp hayata geçirmenin önündeki engelleri aşmayı kolaylaşacaktır.

Devrimci sınıf çalışmasında yakalanacak bu düzey, partinin alanlarda derinleşme ve sanayi kentleri ile havzalara yayılma hedefine doğru güvenli adımlarla ilerlemesini hızlandıracaktır.

Çevre/çeperi örgütlemek planlı müdahale ile mümkündür

Sınıf hareketinin bilimsel sosyalizmle organik birliğini sağlamak temel hedef olduğuna göre, yerel örgütlerin esas dikkatlerini sınıf çalışmasına yoğunlaştırmaları kaçınılmazdır. Ancak bu, sınıf dışından gelen ve faaliyete şu veya bu düzeyde katılan güçlerin ileri çıkma potansiyeli taşıyan kesimlerini kazanmak için özel bir planlamaya gitmenin önünde bir engel değildir. Bu güçleri sınıf çalışmasına katarak ilerletmek, ilerleterek sınıf çalışmasını güçlendirmek bakışıyla hareket edilmelidir.

Partiye yönelen çevre/çeper ilişkilerini özenle korumak, durumlarını gözeterek faaliyete katılımlarını örgütlemek, mali katkılarını politik zeminde kalıcılaştırmak, ileriye çıkma çabası içinde olan ya da bu potansiyel taşıyanları saptamak, partiyle daha ileriden bağ kurmaları için özel bir planlama yapmak, uygulamak, denetlemek her yerel örgütün temel görevlerinden biridir.

Bu güçleri ideolojik, politik, örgütsel/devrimci kimlik alanlarında güçlendirebilmek için -gerekirse kişiye özgü de olabilir- somut planlanma yapmak ve bunu ciddiyetle uygulamak, onları kalıcılaştırmanın zeminidir.

Parti saflarına akan güçlerden tek biri bile örgütsüz bırakılmamalıdır. Eğitim grubu, çalışma grubu, okuma grupları, komiteler, vb... Bu güçlerin düzeylerini, donanımlarını gözeterek, bu örgütsel formlardan birine dahil etmek ilk adım olmalıdır. Bu tür örgütlenmeler elbette biçimsel olmamalı, her birinin alanı, programı, hedefleri netleştirilmelidir.

Devrimci siyasal faaliyetin tartışılması, planlaması, örgütlenmesi, denetlenmesi çalışma tarzının bir diğer yönüdür. Ancak bu tarza uygun bir konumlanma olduğu zaman, her yerel örgütün kadro politikası net olur, nasıl bir seyir izlediği görülebilir, aksayan yönleri tespit edilip müdahale konusu haline getirilebilir.

Partinin etkisindeki işçi, emekçi ve gençlerle ilişkilerde rutine düşmek ve giderek buna alışmak tehlikesi gözardı edilmemelidir. Kolektif örgütlü çalışma tarzı bu zaafa düşmeyi önlemek açısından da işlevseldir. Zorluklar karşısında geri adım atan değil, aşma iddiası, kararlılığı ve iradesi sergileyen bir tarz ancak ilerletici olabilir.

Nicel birikimi nitel yönden geliştirmek, gelişen niteliğe dayanarak nicel alanda daha da güçlenmek... Partinin bu kritik eşiği başarıyla atlayabilmesinin taşıdığı önem açıktır. Tüm partili kadro ve militanlar bu eşiğin atlanması için seferber olmalıdır.

Kitle çalışması ve örgütlenme sorunu

Partimiz ideolojik bakışının yön verdiği sistematik sınıf yönelimi ile kitle çalışmasının birçok yönü üzerinden bir yetkinliği ifade etmektedir. Gelişim süreci içerisinde anlamlı bir birikim yaratarak bugünün görev ve sorumluluklarına daha ileriden müdahalenin zeminlerini oluşturmuştur. Kitle çalışmasının kapsamına giren tartışmaların bir bölümü bugün partimizin geldiği düzey itibariyle aşılmıştır. Her şeyden önce partimiz, sistematik bir politik faaliyetin, yaygın bir kitle çalışması pratiğinin temsilcisidir. Bulunduğu tüm alanlarda sürekli ve sistemli bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütmekte, sınıf çalışmasını güçlendirme uğraşı vermektedir. Ortaya konulan pratik anlamlı bir etki alanı yaratmakta, ilgi konusu olmaktadır.

Geride bıraktığımız kampanya süreci üzerinden bakıldığında da bu açıklıkla görülebilmektedir. Ayları bulan bu süreçte sınıfın önemli gündemleri üzerinden çok yönlü bir faaliyet pratiği ortaya konulmuş, belli başlı sanayi havzalarında kurultaylar gerçekleştirilmiş, çeşitli araçların içiçe kullanıldığı etkili bir çalışma örgütlenmiştir. Birçok bakımdan ortaya yeni birikimler çıkartılabilmiştir.

Bu olumlu yönlerine rağmen kitle çalışması pratiğimizin yine de birçok yönüyle tartışılması gerekmektedir. Ortaya çıkarttığı etki düzeyine, yarattığı deneyimlere rağmen kitle çalışmamızın en önemli eksikliği örgütlenme alanındadır. Ortaya koyduğumuz pratiğin etki düzeyi ile örgütlenme arasında büyük bir açı farkı olduğu açıktır. Nesnel koşullar nedeniyle devrimci sınıf pratiği üzerinden örgütlenmenin kimi zorlukları olduğu biliniyor. Genel toplumsal atmosfer geriletici bir rol oynuyor. Fakat bugünün sınırlarında bile yapılabilecekler konusunda bir zorlanma yaşıyoruz. Politik faaliyet kapasitemizle kıyaslanamayacak düzeyde geriden gelen bir örgütlenme pratiğimiz var.

Kitle çalışması pratiğimizde temelde tartışılması gereken yanımızı bu gerçeklik oluşturmaktadır. Tartışmayı doğru zeminde yürütmek, zorlanma alanlarımızı doğru tespit etmek ve müdahaleyi bu zeminde gerçekleştirmek, sorun alanlarımızı aşmak için ilk basamak olacaktır.

Kitle çalışmamızın kapsamı

Kitle çalışması pratiği partimiz işin özünde sınıf çalışmasıdır. Gündelik yaşamdaki pratiğimiz "sınıf eksenli partiye geçiş" yönelimi üzerinden hayat bulmaktadır. Kitle çalışmamızın zorlandığı alan olan örgütlenme de temelde sınıf zemininde güçlenmeyi ifade etmektedir.

Devrimci kitle çalışmasının ekseni, işçi sınıfına sürekli ve sistematik bir müdahaledir. İşçi sınıfının yaşadığı temel sorunlar üzerinden, bağımsız devrimci sınıf tutumunu temsil etmektir. Yaşamın her alanına nüfuz etmiş olan burjuva sınıf egemenliğine karşı mücadelenin pratik ayağıdır. İşçi sınıfını burjuva gericiliği karşısında taraflaştırma çabasıdır. Özünde sınıfı "kendiliğinden bir sınıf" olmaktan çıkartıp " kendisi için bir sınıf" haline getirebilmek için öznel müdahalemizin toplamıdır. Yanı sıra, devrimci sınıf çizgisinin sınandığı, deneyim kazandığı, örgütlerimizin güçlendiği zemindir.

Gündelik faaliyetimizin temelini oluşturan kitle çalışması pratiğimiz bu kapsam üzerinden düşünülmek, planlanmak ve etkili, inisiyatifli bir pratik çabanın konusu haline getirilmek zorundadır. Politik içeriğinden kullanılacak araçlarına, önüne koyduğu net hedeflerden örgütlenmeye kadar bir bütünlüğü ifade etmesi gerekmektedir. Kitle çalışması özünde sınıf içerisinde örgütlenme pratiği ise, aynı zamanda bu zemin üzerinden örgütsel

yapımızı güçlendirme işlevini yerine getirmek zorundadır.

Kitle çalışması ve örgüt diyalektiği!

Etkili bir kitle çalışması ancak bu çalışmanın kapsamını bilince çıkartmış ve bütünlüğünü kavramış örgütsel platformlar üzerinden yürütülebilir. Ancak etkili ve bütünsel olarak hayata geçirilebilen bir kitle çalışması pratiği üzerinden örgütsel gelişim sağlanabilir.

Bu bir yanıyla, çalışmamızı her düzeyde örgütlü bir zemine kavuşturma ihtiyacını yakıcı bir biçimde önümüze çıkartmaktadır. Düzeyi ve kapsamı değişmekle birlikte oluşturulacak örgütsel platformlar üzerinden çevre-çeper güçlerimizi de kapsayan bir hattı önümüze koymamız gerekmektedir. Bu, çalışmamızın örgütlü zeminler üzerinden derlenip toparlanması, insanlarımızın gelişiminin örgütsel zeminler üzerinden gerçekleşmesi demektir. Aynı zamanda kitle çalışması içinde bu örgütlülüklerin giderek tanımlı hale gelmesinin zeminini hazırlamaktır. Güçlü bir kitle çalışması pratiğinin hayat bulmasını sağlayacak örgütsel gelişimin önündeki engelleri kaldırmaya dönük bilinçli bir müdahaledir.

Diğer yanı, kitle çalışması pratiğimizin temel örgütsel birimlerimizin yanı sıra esnek bileşenlerin de katıldığı bütünlükle ele alınabilmesidir. Güçlü örgütsel zeminler kitle çalışması dışında oluşturulamaz. Etkili ve sonuç alıcı bir kitle çalışması pratiği, örgütsel inşa sürecinin temel taşıdır. Ortaya konulan politikalar kitlelere kolektif ve tanımlanmış örgütsel platformlar üzerinden taşınabilir. Belirlenen politik hattın özgün yanlarını öne çıkartan ve sınıf kitleleri ile her düzeyde yüzyüze gelen bir çalışma etkili politik sonuçlar üretebilir. Burada başarının ölçütü örgütsel yapının genişlemesidir.

Kitle çalışması pratiği ile örgütsel gelişimin oluşturduğu bu diyalektik bütünlük her adımda gözetilmek ve temel hareket noktası olmak zorundadır. Bu bütünlüğü asgari düzlemde gözetebilen bir çalışma, yaşamda bir karşılık bulabilir ve gelişim sağlayabilir. Kitle çalışması pratiği özünde örgütlenme çalışması ise, bu partimiz için sınıf içinde güçlenme anlamına gelmektedir. Politik çalışmamızın tartışılıp planlanması süreci, aynı zamanda ve temelde örgütlenme alanında yapılacakların, hedeflerin ve yönelimlerin bilince çıkartılması süreci olarak ele alınmak zorundadır.

Temel eksiklik alanlarınıza yüklenmeliyiz!

Yürüttüğümüz kitle çalışmasında altını çizdiğimiz bütünsellik konusunda belli bir zayıflık yaşıyoruz. Örgütsel darlığımız ve güçlerimizin nitelik olarak zayıflığı üzerinden anlaşılır bir yanı olan bu parçalı tablo, çalışmamızın etkili sonuçlar üretebilmesinin de önüne geçmektedir. Politik kitle faaliyetinin sürekliliği esastır. Bu konuda partimizin asgari bir yeterliliği olduğunu yukarıda belirtmiştik. Ancak, bu sürekli faaliyet temposu, ajitasyon-propaganda, eylem ve örgütlenme bütünlüğünü gözetmek zorundadır. Bunu yeterince başardığımızı söyleyemeyiz. Kitle faaliyetimizin bir parçası olarak ortaya koyduğumuz kimi eylem, etkinlik gibi süreçler bütünlüğünden kopuk olarak ele alınabiliyor ve bir noktadan sonra kitle katılımını artırmaya dönük bir pratiğin ortaya çıkmasına zemin hazırlayabiliyor.

Geride bıraktığımız kampanya süreci bu konudaki eksikliklerimizi görmemiz açısından işlevsel bir yerde durmaktadır. Sınıfın temel gündemleri üzerinden aylara yayılan, bir dizi aracın birbirini beslediği, kampanyanın her evresinde yaratılacak birikimlere yaslanarak müdahalelerde bulunan bir süreç öngörülmüş, tartışmalar ve planlamalar bu doğrultuda gerçekleştirilmişti. Ancak süreç içerisinde kimi zaman her gündem kendi içerisinde ele alınmış, kampanyanın iç bütünlüğünü oluşturmak noktasında sıkıntılı bir tablo ortaya çıkmıştır. Bu da doğal olarak kazanımların sınırlı kalmasına neden olmuştur.

İşçi sınıfının temel gündemlerine dönük sistemli bir ajitasyon-propaganda çalışması yürütüyor, seçimler gibi siyasal gündemler üzerinden işçi sınıfının bağımsız devrimci tutumuyla kitlelerin karşısına çıkıyor, yaygın

ve etkili bir çalışmanın konusu yapıyoruz. Ama bu faaliyette örgütlenme ayağındaki zayıflığımızı bir türlü aşamıyoruz. Yarattığımız genel politik etkiyi örgütlenmenin bir ilk basamağına çevirmeyi başaramadığımız koşullarda, sınıf çalışmasında hedeflediğimiz mesafeyi almamız mümkün değil. Faaliyetimiz ne kadar güçlü bir etki yaratmış olursa olsun, örgütlenme ayağındaki bu zayıflık süreçlerin kesintili bir seyir izlemesine neden oluyor. Örgütlenme planında alınan mesafe ile yaratılan birikimi güvence altına almayı başaramayan bir pratik, ortaya konan enerjinin de yeterince güçlü değerlendirilmesinin önüne geçiyor. Faaliyetimizin güçlenmesinin önündeki en önemli engellerden birisini bu alandaki zayıflığımız oluşturuyor. Faaliyetimizin her ileri adımında kitlelerin örgütlenmesine dönük somut araçlar yaratılmak zorundadır. Kitle çalışmasının birikimlerinin güvenceye alınacağı alan budur.

Propaganda-ajitasyon faaliyetimiz, yaratılan etkinin kazanımlarını toparlayabilecek, bu etkiyi giderek örgütlü zeminlere çekmeye çalışacak örgütlenme faaliyetiyle tamamlanmak zorundadır. Bu, yaratılacak etkinin düzeyine ve kurulan bağın niteliğine göre oluşturulacak esnek örgütlerin yakıcılığını ortaya koymaktadır. Kitlelerin kendilerini ifade edebilecekleri ve faaliyetin bir parçası hissedebilecekleri bir zemin olarak tanımlanabilecek bu araçlar, çalışma yürütülen alanın özgünlüğü üzerinden şekillenecektir. Bu bir fabrikada tartışma ekibi, okur grubu, eğitim grubu, çalışma grubu olabilir; kültür kurumları üzerinden oluşturulan atölye çalışmaları olarak hayat bulabilir, vb...

Yerel örgütlerimiz, kitle çalışmamızın yarattığı birikimleri güvenceye almanın yolunun her düzeyde örgütlenme pratiğini esas alan bir çalışmadan geçtiği bilinciyle hareket etmelidirler.

Güne yüklenmeyen...

(Baştarafı s.20'de)

kazandırmak gibi dar bir yaklaşımın alakası yoktur. Olaylara ve süreçlere tarihsel bir pencereden bakamayan, dünyadaki gelişmeleri kendisi dışında gören ve ilgisini sadece ülke içindeki gelişmelerle sınırlayan bir yaklaşım zaten komünistlerin işi olamaz.

Her bir devrimci militanın kendisini bu düzeyde yetkinleştirebilmesi gerekir ki, bu da teorik-ideolojik donanım sorunudur. Nasıl ki sınıf bilincine varamamış işçilerin sınıf hareketine ilişkin değerlendirmeleri kendi fabrika sınırlarını aşamıyorsa, teorik-ideolojik donanımını sürekli yükseltmeyen devrimcilerin de içinden geçilen süreçlere ve günün görevlerine ilişkin değerlendirmeleri tek yanlı ve dar kalmaya mahkûmdur. Bu darlığın doğal bir sonucu olarak, gerçekleşen her faaliyetin devrimci yaratıcılığın, inisiyatifin ürünü olmaktan çıkıp rutinleşen bir faaliyet olarak kalması şaşırtıcı olmaz. Kendi görev ve sorumluluklarıyla devrim davası arasındaki çok yönlü ilişkiyi kuramayan, bunun önemini göremeyenlerin bir süre sonra kendi emeklerine yabancılaşması da kaçınılmazdır.

Güçlü bir misyon bilincine sahip militanlar ancak devrimci ısrarın, yaratıcılığın, cüretkarlığın ve sınırsız enerjinin örnek pratiklerini sergileyebilirler. Misyon bilinci gıdasını, gelişen süreçlerle birlikte ideolojik-teorik birikimin yükseltilmesinde bulur. Devrim davasına adanmak, bugünün görevleriyle tarihsel görevlerimiz arasındaki ilişkiyi bir an olsun akıldan çıkarmamayı gerektirir.

Dünya ölçüsünde yaşanan proleter kitle hareketlilikleri ve halk ayaklanmaları ile yeni bir döneme girildiğini işaretleyen son birkaç yılın gelişmelerinin hemen öncesinde "Parti, sınıf, devrim" şiarını bayraklaştıran partimiz, rotayı çizmiş, hedefleri belirlemiştir. Partili komünistler olarak bizlere düşen görev, belirlenen rotada hedefimize ulaşabilmek için en azami çabayı göstererek, tarihin zorunlu gidişine hızlandırıcı bilinçli bir etkide bulunmaktır.

Güne yüklenmeyen geleceği kazanamaz!

Dünya çapında proleter kitle hareketlerinin ve halk ayaklanmalarının yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Kapitalizmin "ebediliği" ve "tarihin sonu"na ilişkin estirilen gerici propagandanın çöküşüne, girdiğimiz yeni yüzyılın pratik gelişmeleri de tanıklık ediyor. Elbette bu gerici propagandanın etkisini yitirmesi sosyalizm alternatifinin kendiliğinden gündeme taşınacağı, kitleler nezdinde itibar kazanacağı anlamına gelmiyor.

Miadını çoktan doldurmuş bir sistemin temsilcisi olarak burjuvazinin, ömrünü biraz daha uzatmak için gerici çabalarının dur durak bilmediği, sosyalizm seçeneğinin itibar kazanmaması için elinden geleni ardına koymadığı ortadadır. Çürüyen kapitalist düzene karşı devrim alternatifini/sosyalizm seçeneğini gündeme taşıyabilmek, yaygınlaşan kitle hareketlilikleriyle bütünleşen devrimci partilerin tarihsel rollerini oynayabilmelerine bağlı olacaktır.

Ülkemiz açısından Kürt halkının direnişini bir yana koyarsak, ne Avrupa'nın kitlesel eylemleri ne de Ortadoğu'daki halk ayaklanmaları düzeyinde bir mücadeleden henüz söz edemiyoruz. Yine de bir dizi gösterge böylesi süreçlerin ülkemiz açısından da uzak bir ihtimal olmadığını ortaya koyuyor. Dünyanın oldukça geniş bir coğrafyasında yaşanan bu eylemsellik ve kitle kalkışmalarından ülkemizdeki sınıf ve emekçi kitlelerin etkilenmemesi mümkün değildir.

Böylesi süreçlere hazırlıklı olabilmek, her şeyden önce sınıf kitlelerinin mevcut mücadelesini örgütleyebilmekten, ona önderlik edebilmekten geçiyor. Yarının çalkantılı dönemlerinde partimizin tarihsel rolünü başarıyla oynayabilmesi, partili militanlar olarak bizlerin bugünün görevlerini hakkıyla yerine getirebilmemize bağlıdır. Bugün en basit gözükeninden karmaşığına kadar her türlü işi ve sorumluluğu bu bilinç ve ciddiyetle gerçekleştirmek, yarına hazırlamanın öncelikli ve temel bir koşuludur.

Kitle çalışmamızın temel araçlarından biri olan gazete satışının planlanıp örgütlenmesinden sınıfa dönük sürdürdüğümüz siyasal faaliyetin etkisini büyütüp yaymaya kadar her türlü faaliyetimizi yeni imkânların basamağına çevirme bilinci ve yaratıcılığıyla hareket edebilmemiz gerekir. Kısacası bugünün ihtiyacı her alanda daha atak, daha ısrarcı ve devrimci bir enerjiyle partimizi yeni bir düzeye sıçratacak performansı sergileyebilmektir.

Bu bilinçle hareket edebilmenin ve pratiğimizi bu ihtiyaçlar doğrultusunda yeniden şekillendirebilmenin yolu, içinden geçtiğimiz dönemi ve onunla bağlantılı görev ve sorumlulukları kavrayabilmekten geçer. Her dönemin doğal olarak yarattığı belli alışkanlıklar ve baskın eğilimleri vardır. Durağan dönemlerin sınırlayıcı etkileri ve bu sürecin uzunluğunun devrimci saflarda kimi bireyler şahsında atalete, rutini aşmayan bir pratiğe yol açtığı bilinir. Hele de güçlü bir ideolojik donanım ve bunu bütünleyen devrimci pratik faaliyet yoksa, böylesi sancılı süreçlerin bu kişiler üzerinde öldürücü bir etkide bulunduğu da birçok deneyim üzerinden bilinmektedir.

Oysa dünya çapında kitle hareketinde yeni bir yükselişten söz ettiğimiz tarihsel bir döneme girmekteyiz. Bunu durağan dönemlerin boğucu atmosferine karşın soluklanmanın ve onun muhtemel olumsuz etkilerinden sıyrılmanın önemli bir imkânı olarak değerlendirebilmeli ve önümüzdeki günlerin çok yönlü görev ve sorumluluklarına hazırlanmalıyız.

Elbette bu bakışın devrimci militanların motivasyonunu artırmak, iyimserlik

(Devamı s.19'da)

Deneyimlerimiz ışığında...

Sınıfa müdahalenin sorunları

Ç. Apa

Son dönemdeki direnişler, sınıf hareketine müdahalede karşılaştığımız sorunları gündemimize almayı, bu deneyimler ışığında belli noktaların altını çizmeyi gerektiriyor.

Direniş süreçlerinde bir noktadan sonra yaşanan zayıflamalarda bizim direnişlere müdahaledeki zayıflıklarımız da belli rol oynamaktadır. Elbette meselenin devrimci özneyi aşan nesnel nedenleri bulunmaktadır. Sınıf hareketinin mevcut mücadele, bilinç ve örgütlenme düzeyinin zayıflığı meselenin bizi aşan yönünü oluştursa da, bu bizim özne olarak üzerimize düşen sorumluluğu tartışma konusu yapmamıza engel değildir. Nesnelliği yerli yerine koyup, bu nesnellik içinde öznenin oynaması gereken rolü doğru tespit etmeliyiz.

Sınıf çalışmasının temelini oluşturan fabrikalara dayanan bir çalışmanın gerekliliği ve çalışmamızın eksenini bu temele oturtma çabamız, fabrikalarda taban örgütlülükleri kurma, hücreler oluşturma hedefiyle birleşmektedir. Bu noktada yaklaşım planında olmasa da pratikte karşılaştığımız kimi sorunlar fabrikalarda çalışmayı çok yönlü olarak oturtma noktasında bir takım zayıflıklar yaşandığını gösteriyor.

Örneğin, kendimizi açık etmemek adına tutuk davranabiliyoruz. Bizler için elbette fabrika çalışmasının uzun soluklu olması ve çok dikkatli bir şekilde örülmesi önemlidir. Ancak bu, çevremizle sosyal ve politik bağlar kuran birisi olmamıza, insanların bizlere güven duymasına ve saygı beslemesine engel olmamalıdır. İşten atılmamak, açığa çıkmamak gibi nedenlerle bir takım imkanları değerlendirmekten kaçınmak bizim tutumumuz olamaz.

Öte yandan, çalışmaya uzun soluklu bakmayarak, asgari bir temelden yoksun bir örgütlenme çabası, fevri çıkışlar da doğru değildir. Fabrikanın nesnel durumunu iyi tahlil edebilmek ve bu dengeyi kurabilmek, fabrika çalışmasının başarıyla yürütülebilmesinde temel önemdedir. Gelinen yerde kimi pratik örnekler, özellikle son dönem sınıf hareketinde yaşanan çadır direnişlerinin varlığı, yoldaşlarımız tarafından, söylemde olmasa da içten içe fabrikada ifşa olunduğunda, fabrika önü direnişe geçileceği rahatlığı, bir noktadan sonra fabrika içerisinde dikkatsizliğe, erken teşhire ve işten atılmaya neden olabiliyor. Hatta direnişe geçme amaçlaştırılabiliyor.

Örneğin Ontex deneyiminde yaşanan erken açığa çıkma ve işten atma saldırısı bire bir bu şekilde yaşanmamıştır. Fakat, bilinç ve örgütlülük düzeyinde belli bir mesafe alınamadan böylesi bir saldırıyla karşılaşılması ve hızlı bir şekilde direnişin başlatılması, mücadelenin fabrika ayağının eksik kalmasına neden olmuştur.

Lenin "Ne yapmalı"da, proletaryanın sosyalist bilinci dışarıdan alabileceğini, bu bilince kendiliğinden varamayacağını söyler, bu noktada komünist partisine düşen temel önemde role dikkat çeker. Elbette bunun mekanik bir şekilde değil, sınıf içerisinde çalışma yürüterek ve onunla çok yönlü bağlar kurarak yapılması gerektiği tartışma götürmezdir.

Direnişlere müdahale deneyimlerimize bakıldığında, bilinç öğesinin belirleyiciliği

ve bu noktada komünistlere düşen görev yeniden karşımıza çıkıyor. İşçi sınıfı kendiliğinden bilinciyle en fazla ekonomik-demokratik talepleri aşmayan bir mücadele içerisine girebiliyor. Elbette sınıfın bugünkü tablosu üzerinden bakıldığında, bu kendi içinde çok önemli, ancak yeterli değil. Girilen mücadeleler biz komünistlere birçok olanak sunuyor. En önemlisi işçi sınıfının mücadele okulu içinde eğitilmesidir. Bu noktada komünistlerin, bu eğitimi, bilinci ve sonuç olarak pratiği geliştirecek öncü müdahalesi önem taşıyor.

Direnişlerdeki pratik yoğunluklar ile moral-motivasyonun yüksekliği bir takım zayıflıkların ve zaafların gözden kaçaması sonucunu doğurabiliyor. Direniş kendi sınırlarına dayandıktan sonra kırılma eğilimleri ortaya çıkıyor. Burada sınıfın direnme kararlılığını belirleyen temel halka bilinç oluyor. Kendi sınırlarını aşan direnişlerde de sınıf bilinci geliştirilemediği, sınıf adına direnme iradesi sağlanamadığı ölçüde kırılmalar kaçınılmaz oluyor. Direniş ufkunu yitirip, kendi dar pratiğine hapsolabiliyor.

Meselenin bir başka yanı, işçilerle çok yönlü bağlar kurabilmek meselesidir. Bu kabaca fabrikaya girmek, aynı makinede işçilerle çalışmak, direnişte yanlarında olmak anlamına gelmemektedir. Mesele sınıfın yaşamının bir parçası olabilmektir. Bizlere sıcak davranılıyor olması, bizim de doğruları söylüyor olmamız hiçbir zaman yeterli değildir. Karşılaştığımız sorunlardan birisi de budur.

Elbette burada da bir denge olmalıdır. İşçilerin yaşamına girmek adına apolitik ilişkiler içerisine girmek hiçbir şekilde kabul edilemez. Ancak, işçilerle sadece işçi oldukları için değil, insan olarak da çok yönlü bir ilişki kurabilmeliyiz. Zira politik faaliyet içerisindeki yoğunluklar insanlara ve ilişkilere mekanik bakmamıza neden olabiliyor. Bu sıkça yaşanan bir durum. İnsani özellikleri gelişmiş bir yoldaşlar topluluğuyuz. Ancak bunu kitlelere ilişkilerimizde de yaşayabilmek gerekiyor. Yoldaşlar topluluğu içerisinde doğallığında gelişen samimi ilişkileri çevremizle aynı şekilde var edebilmek çok daha fazla emeği, özel bir çaba gerektiriyor. İşçilerin yaşamlarının bir parçası olabilmeyi, yaşadıkları sorunlarla ilgilenebilmeyi, paylaşımı ve dayanışmayı gerektiriyor. Örneğin, her bir yoldaşımızın mücadeleye atılırken ailesi ve çevresiyle yaşadığı sorunların benzerlerini direnişe geçen işçilerin de yaşadığını, bu sorunların kişisel sorunlar olarak algılanmaması gerektiğini unutmamalıyız. İşçilerin yaşadığı bu tür sorunlar kolektif ve örgütlü bir şekilde çözülebilmelidir. İnsanları bu sorunlarla tek başlarına karşı karşıya bırakmak, onları yalnızlaştırmak, düzen karşısında tek başına bırakmak anlamına gelmektedir. Kafasında birçok sorun olan, netleşemeyen bir insanın mücadele noktasında kararlılığının da kırılmaya uğrayacağını görebilmeliyiz. İlk andan itibaren hem her bir yoldaşımızın, hem de mücadele içerisine girmiş her bir işçinin eylemine devam edebilmesinin koşulu ailesini kazanabilmekten de geçmektedir. Bu noktalarda zayıflık yaşandığı takdirde, bizlerin sadece doğruları söylemesinin pratikte bir anlamı olamayacaktır.

İşçi sınıfının yaşamının parçası haline gelemediğimiz ve onları devrimci kültür ve yaşamla buluşturamadığımız takdirde, bilincini geliştirecek sosyal zemini elde etme, onu kazanma, mücadele içerisinde daha da ileriye çekme şansımız yoktur.

İşçi sınıfını örgütlü mücadeleye kazanabilmenin yolu eylemine kılavuzluk edecek bilinci geliştirebilmek ve bu eylemli süreçte onunla bütünleşmekten geçmektedir.

Parti ve devrim davasını büyütmek için ideolojik-teorik donanım!

B. Emek

Parti faaliyetinin yeni bir düzeyin eşiğine geldiği bugün, ileri sıçramamızın önünde engel olarak gördüğümüz zayıflıklarla köklü bir hesaplaşma içerisine girmeli ve bunu aşacak bir iradi çaba sergileyerek ileriye doğru yürümeyi başarmalıyız. Bu çerçevede kadrolaşma ve eğitim konusunda atacağımız adımlar büyük bir önem taşımaktadır.

Devrimci örgüt sınıfa yönelik devrimci faaliyet içinde güçlenir, sınıfın partisi misyonunu üstlenebilir. Devrimci sınıf faaliyetinde karşımıza çıkan sorunları aşmamızı sağlayacak bir ideolojik kavrayışla reflekslerimizi çok yönlü güçlendirmemiz, geleceğin çetin günlerine hazırlığımız açısından önemlidir.

Devrimci eğitim teorik-ideolojik-politik-örgütsel bir çerçeveye sahiptir ve geniş bir alanı kapsar. Bir yanı kitlelerin devrimci iktidar mücadelesine hazırlanması ve gündelik sınıf mücadelesi içerisinde eğitilmesidir. Diğer yanı devrimci partinin kitlelere önderlik misyonunu yerine getirecek bir ideolojik-politik ve pratik hazırlık içinde olmasıdır.

Kadrolaşma yönelimimiz ve marksist eğitim

Sınıf devrimcileri olarak hep yoğun ve tempolu bir faaliyet yürütüyoruz. Faaliyete ilişkin değerlendirmelerimizde, öznel planda yaşadığımız zayıflıkların aşılmasında kadrolaşma yönelimimiz ile sistematik eğitim çabamızın belirleyici önemine yapılan özel vurgular yer alıyor. Bu konuda eleştirel bir yaklaşımla hareket ederek, tüm parti yaşamında bu önemli sorunu çözecek müdahaleleri süreklileştirmemiz gerekiyor.

Hareketimiz siyaset sahnesine çıktığı günden bugüne ideolojik çizgisine uygun bir örgüt yaklaşımıyla hareket etmiş, her türlü zorlu dönemi aşacak gücü etkin bir politik faaliyet içerisinde biriktirmeyi başarmıştır. Örgütsel gelişimini de bu zeminde ele almıştır. Bu, teorinin, politikanın, sınıf hareketinin ve örgütün organik bağını doğru temelde kavrama başarısıdır. Bunun arkasında güçlü bir marksist bilimsel yaklaşım vardır. Partimiz marksist-leninist teorik birikimi ile ideolojik olarak sağlam bir çizgiye sahiptir. Bu çizginin ürünü olan programımız ise Marksizm-Leninizm'in süzgecinden geçen güncel ve canlı bir içeriğe sahiptir. İş, bugün partinin toplam güç ve birikiminin saflarımızda yer alan kadro ve militanlarımızda tek tek somutlanarak, temsil edilmesinin başarılmasındadır. Bu alanda alınacak mesafe, bugün açığa çıkardığımız politik etkinlik düzeyini katlayacak bir sonuç yaratacaktır.

İdeolojimizi etkili bir silah olarak kullanabilmeliyiz

Politikalarımız pratik içinde sınanır ve hayat bulur. Devrimci teori ile pratik arasındaki diyalektik bağ kendini burada gösterir. Politika ile güç arasında da böylesi bir bağ vardır. Devrimci politika yaparak güç olmak, somut bir güce dayanarak politika yapabilmek!

Partinin toplam düzeyiyle, yani marksist bilimsel teoriye dayanan devrimci ideolojimiz ve politik hattımızla bütünleşmenin önemi burada kendisini gösteriyor. Bugün tüm kurumlarıyla örgütlü burjuva diktatörlüğü karşında en önemli silahımız ideolojimizdir. Düzen ve devrim çatışmasında iki ayrı dünyanın değerleri ve ideolojisinin karşılıklı mücadelesi sürer. Tüm kadro ve militanlarımızın devrimci

bir sorumlulukla partinin düşünsel yaşamının bir parçası olması, bu silahı etkili bir şekilde kullanmayı başarabilmesi gerekir. "Düşünen ve savaşan militanlar" bakışı, hareketimizin kolektif işleyişinin ve sınıf karakterinin önemli bir köşe taşıdır. Hareketimizin ilk ortaya çıktığı dönemde söylenen "Ekimci neredeyse Ekim oradadır" ifadesi de yürüttüğümüz bu tartışmanın temel eksenidir. Partinin güç olabilmesi, stratejik hedeflerimize uygun taktik politikalarımızın başarıyla uygulanabilmesine bağlıdır. Tam da bu noktada kadrolarımız belirleyici bir rol oynarlar. Partimizin ideolojik-siyasal çizgisiyle donandığımız ölçüde, onun sınıf içerisinde etki ve gücünü artırmayı da başarabileceğiz.

Partinin ideolojik düzeyiyle bütünleşmeliyiz

Geleneksel hareketin "düşünen kadrolar ve savaşan militanlar" şeklinde kendini gösteren örgüt kültürü genel bir etki alanı da yaratmıştır. Bu bakışın arkasında, uygulayanlar ve düşünenler mekanik ayrımı yatmaktadır. Devrimcilikle yeni tanışan güçlerimizde de bu bakışın etkilerini görebilmek mümkündür. Tartışan, araştıran, düşünen, sorgulayan, özneleşen bir yaklaşımın tam tersine, hazırcı, kendini yalnızca planlanan işleyişe uygun hareket etmekten sorumlu gören "dar" bir bakıştır bu. Devrimci örgüt yaşamının tüm yönleriyle algılanması bu bakışla mümkün olamadığı gibi, teori ile pratik arasındaki kopmaz bağ da anlaşılamamaktadır. Bu durumda, belirlenen işlerin ötesinde örgütsel görev ve sorumlulukların görmezden gelinmesi tehlikesi ortaya çıkabilmektedir. Bu nedenle ideolojik-teorik eğitimin önemi de yeterince kavranamamaktadır. Partinin ideolojik-teorik eğitimin önemine ilişkin tüm vurgularına rağmen, bireysel çabaların zayıflığı da bundan kaynaklanmaktadır. Donanım zayıflığı nedeniyle partinin düşünsel süreçlerinin organik bir parçası olamamak, tekdüze bir devrimcilik anlayışını besleyebildiği gibi, partiyi kendi dışında algılamaya da yolaçabilmektedir.

Bu durum, partinin çizgisine ve buna yaslanan devrimci örgüt kültürüne uygun bir devrimcileşme sürecini çok yönlü bir devrimci eğitim süreciyle işletmenin yakıcılığını karşımıza çıkarıyor. Bilimsel dünya görüşümüze uygun bütünlüklü bir devrimci kimliğin şekillendirilmesi için yoldaşlarımızı ideolojik-politik olarak donatma çabamızı, bu çerçevede müdahalelerimizi süreklileştirmeliyiz.

Marksizmin bilimsel yöntemini kavramalıyız

Eğitim başlığında asıl mesafe alınması gereken alan sistematik bir teorik-ideolojik-politik marksist eğitimdir. Bizim için marksist eğitim kuru bir bilgi yığını edinme süreci değildir. Herşeyden önce Marksizmin bilimsel yöntemini kavrayabilmektir. Marksizmin bilimsel yöntemini kavramayı başarabilmiş kadrosal bir birikime sahip olmak, parti davasını daha da büyütmek ve güvenceye almak anlamına gelecektir. Örgütsel yapımızın güçlenmesi, birimler ve organlardan başlayarak önderlik düzeyimizin geliştirilmesi, sağlam bir ideolojik-politik donanıma sahip olmakla mümkündür. Marksist-leninist dünya görüşüne hakim olmak ve gündelik siyasal yaşamda onu uygulamayı başarabilmek durumundayız.

Devrimci eğitim sorunu disiplinli bir devrimci örgüt yaşamı ile birlikte ele alınmalıdır. Yerel örgütler, organlar, birim zeminleri aynı zamanda sistematik bir eğitim alanıdır. Elbette sınıfa yönelik siyasal faaliyetimiz, sınıf ve kitle hareketine müdahale çabamız teorik-ideolojik-politik eğitimin temel yönlendiricisi olacaktır.

Bu konuda partinin önderlik müdahalesi ile kadro ve militanlarımızın devrimci bir sorumlulukla göstereceği ısrar ve çaba bir arada işlemek durumundadır.

Çevremizdeki güçlerin eğitimi

Bugün çevre-çeper ilişkilerimiz ağırlıklı olarak genç güçlerden, fabrika işçilerinden oluşmaktadır. Onların eğitimine daha özel bir tarzda yaklaşmak durumundayız.

Düzen işçi kitlelerinin eğitim-öğretimini kendi sınıf çıkarlarına uygun bir şekilde şekillendirmektedir. Ezberci ve bilim dışı

eğitimin çarklarından geçen işçi ve emekçiler kitap okuma alışkanlığı edinememektedirler. Başta televizyon olmak üzere tüm kitle iletişim araçları sınıfın bilincini kötürümleştirmek için seferber edilmektedir. Düşünmeyen, sorgulamayan, itaatkâr, düzenin ideolojik müdahalesine açık bireyler yetiştirilmek istenmektedir. Mevcut eğitim sistemi buna hizmet etmektedir.

Lise mezunu ilişkilerimizin dahi kitapları heceleyerek okuyabildiğine tanık olabiliyoruz. Yanı sıra düzen, kendi değerler sistemine-ideolojisine uygun kitapları reklam-promosyon kampanyalarıyla dayatmakta, "okuyacaksanız bunları okuyun" demektedir. Kazandığımız emekçiler ve gençler işte böyle bir cendere içerisinden geçerek saflarımıza katılmaktadır. Bu nesnel tabloyu bilerek, güçlerimizin gerçekliğini gözeterek, çok yönlü bir eğitim sürecini örgütleyebilmeliyiz.

Örgütsel zeminlerimizde kolektif yoğunlaşma

Kimi zaman militanlarımızın düzeylerini gözetmek ya da eğitim planını işletmek konusunda destek olmakta zayıf kalıyoruz. Temel kadrolarımız faaliyetin hızlı temposu içerisinde bu konuda sürekli denetim-müdahaleyi gerçekleştirecek zeminler yaratmakta zorlanabiliyorlar. Böylece durum giderek kanıksanıyor. Bu da planladığımız okuma programlarının yarım kalması ya da işlevli olarak yürütülmemesine yolaçıyor. Seminerler ya da politik gündemler üzerinden yoğunlaştırılmış eğitim programlarının ihtiyaca uygun gerçekleştirilmesi de bu nedenle mümkün olmayabiliyor. Asgari bir marksist donanıma sahip olunmadığı yerde de, dönemsel politikalarımızın kavranması, etkili bir tartışmaya konu edilmesi zorlaşıyor.

Bu konuda belirleyici halka olan kadrolarımızda da önemli yetersizlikleri olduğunu belirtmeliyiz. Çünkü sistematik bir marksist eğitimin yürütülebilmesi için asgarinin üzerinde bir birikime sahip olunmalıdır ki, bu konuda yapılacak tartışmalar ve yönlendirmeler ön açıcı, teşvik edici olabilsin.

Bir diğer önemli sorun, yoldaşlarımızın yoğun ve tempolu politik faaliyetin içerisinde düzenli ve hedefli bir teorik eğitime zaman ayırmakta yaşadıkları zorlanmadır. Yoğun politik faaliyet sınırlı güçlerle büyük bir enerjiyi ortaya çıkarma başarısıyla sürdürülebilmektedir. Ancak bu koşturmacalı tempo içerisindeki faaliyetimiz kadro ve militanlarımızın çok yönlü gelişimi ile birlikte sürdüğü koşullarda gerçek anlamda güvenceye alınabilir. Nasıl ki politik faaliyetin tüm ihtiyaçlarını aksatmamak için uğraşıyor, organ toplantılarını ve genel olarak örgütsel faaliyetlerimizi belli bir disiplinle hayata geçiriyorsak, marksist teoriye dayalı sistematik eğitim sorununa da bu gözle bakmayı başarmalıyız.

Devrimci yaşamımızın planlı ve düzenli bir işleyişe sahip olmasının güvencesi, yeraldığımız kolektif örgütsel mekanizmalardır. Eğitim çalışmalarının aksamasına izin verilmemeli, düzenli bir denetime konu edilmelidir. Planlı ve disiplinli bir örgüt yaşamının devrimci eğitimin temel halkası olduğu unutulmalıdır. Tüm yoldaşlarımız günlük yaşamını devrimci dönüşümü hızlandıracak bir şekilde örgütleyebilmelidir. Yoğun faaliyet tablosu, fabrikadaki yorucu çalışma koşulları, ideolojik gelişimi sağlayacak yoğunlaşmanın önünde bir gerekçe olamaz. Devrimcilik bilinçli bir siyasal faaliyettir. Bu da tüm yaşama bilinçli bir biçimde müdahale etmeyi zorunlu kılar. Düzenli teorik eğitim-okuma faaliyeti düşünce sistematiğini geliştirerek, üretken bir yaklaşıma da zemin hazırlar.

Teorik eğitim programı militanlarımızın, çeper ve çevre ilişkilerimizin düzeyini gözetmelidir. Okuma alışkanlığının edindirilmesi için akıcı ve içeriği güçlü romanlar, devrimci mücadele ve toplum yaşamının çeşitli yönleri üzerinden eğitimin bir parçası olarak okunmalıdır. Eğitim çalışmasına katılanların toplam birikimine dikkat edilmeli ve herkesin tartışmalara katılacağı bir işleyiş yaratılmalıdır. Bunun için her tartışma başlığında farklı bir kişinin tartışmayı açacağı bir bölüm yapılabilir.

Sonuç olarak, ideolojik-teorik donanımı güçlendirmek devrimci bir faaliyet olarak ele alınmalı, buna uygun bir ısrar, kararlılık ve disiplin sergilenebilmelidir.

Eleştiri-özeleştiri üzerine

Siyasal, toplumsal, bireysel vb., alanlarda eleştiriye tahammülsüz ya da eleştiriyi saldırı olarak algılama zihniyetinin egemen olduğu bir toplumda yaşıyoruz. Hal böyle olunca, özeleştiri yapmaktan uzak durma eğilimi de hayatın her alanında karşımıza çıkıyor. Toplum-birey etkileşimi kaçınılmaz olduğu için, eleştiriye tahammül edemeyen bir toplumun bağrından çıkıp gelen bireylerin de bu sorunu yaşamaları şaşırtıcı değil.

İçinde yaşadığımız burjuva toplum, aynı zamanda bir dogmalar dünyasıdır. "Tartışılamaz/mutlak doğru" diye sunulan sadece din değildir; özel mülkiyet, sömürü, devlet, aile vb. de bu kategoriye dahildir. Sistemi sorgulayanı cezalandıran rejim, toplumu "sorgulamayan bireyler yığını" sınırlarında tutmak istiyor. Doğası gereği eleştiri-özeleştiri yöntemini dışlayan bu sistem, sadece toplumun değil bireylerin de gelişimi önünde engeldir.

Devrim ve sosyalizm mücadelesine katılanlar, elbette sistemi şu veya bu şekilde sorgulayarak bu adımı atıyorlar. Ancak bu adım atılsa bile, egemen dünya görüşü ve düzenin dayattığı yaşam biçiminden kurtulmak bir süreç işidir. Dolayısıyla eleştiriyi olgunlukla karşılayamamak, hatta kimi zaman eleştiriyi bir gerilim gerekçesi yapmak devrimciler arasında da sıkça karşılaşılan bir durumdur. Devrimci polemiklere karşı sergilenen gerici ayak diremeler de, sorunun bireylerin ötesinde olduğuna işaret ediyor. Eleştiriye karşı "hassas" olanların başkalarını rahatlıkla eleştirmeleri, hatta kimi zaman bunu devrimci ahlak sınırlarının dışına taşırmaları da bu sorunun bir parçasıdır.

Bu noktada şunu vurgulamak gerekiyor ki, siyasal mücadelesinde/yaşamında eleştiri-özeleştiri yöntemini kullanmayı başaramayan veya bundan uzak duranların gelişimleri de sorunlu, sınırlı, parçalı olacak, dahası geri dönüş eğilimini de içinde barındıracaktır. Bu kısa değinmelerden sonra, devrimci mücadelede eleştiri-özeleştiri yönteminin önemine geçebiliriz.

Eleştiri-özeleştiri gelişmenin temel koşuludur

Eleştiri-özeleştiri yöntemi karşısındaki tutum, birikimle, bilinç donanımıyla, gelişme kaygısı taşımakla ilgilidir. Bu özgüvenle, komplekslerden arınmakla, ne pahasına olursa olsun sürekli bir gelişim kaygısı taşımakla, bu yönde çaba harcamakla da ilgilidir. O halde bir yerde eleştirilmeye tahammül edememe durumu varsa, orada geçmişin henüz aşılamayan izleri mevcuttur. Oysa devrimcilik salt kendini değil dünyayı değiştirme iddiasıdır aynı zamanda. Bu durumda kendini değiştirme iddiası veya iradesindeki zayıflık, dünyayı değiştirme eylemine de olumsuz yansıyacaktır ki, bir sınıf devrimcisi için bu tutarsızlığın kabul edilemez olduğu açıktır.

Kökleşmiş alışkanlıkların değiştirilmesinin, devrimcilik öncesi yaşamdan miras bir takım anlayışların aşılmasının kolay olmadığı açık olmakla birlikte, sınıf devrimcisinin mücadelede ayak bağına dönüşen alışkanlıklara, davranışlara, komplekslere tahammül etmemesi gerektiği de o kadar açıktır.

Eleştiriyi bir saldırı olarak algılamak, geçmişi aşamamanın göstergelerinden biridir. Zira eleştirinin olmadığı yerde ciddi bir gelişmeden söz etmek mümkün değil. O halde, dinamik bir gelişim için eleştirilmeyi ve eleştirmeyi bilmek gerektiği gibi, özeleştiri yapmayı da bilmek gerekiyor.

Eleştiri zamanında ve kazanıcı bir yöntemle yapılmalıdır

Eleştiriyi kendi başına sihirli bir formül olarak ele alıyor değiliz elbette. İlkin, eleştirinin

doğru zamanda yapılması gerekiyor. Gecikmiş eleştiri ya tepkiyle karşılanacak ya gerekli etkiyi yaratmakta zorlanacaktır. Zira sorunlara gecikmiş müdahale, aşılması gereken bir takım alışkanlık veya zaafların kökleşmesine alan açar. Sürecin doğal akışı içinde ortaya çıkan alışkanlık, zaaf veya eksikliklerin aşılması ile kökleşmiş alışkanlıklarla mücadele etmek arasında belirgin farklar olacaktır. İlki belli bir çaba ve doğru yönlendirme ile aşılabilirken, ikincisinin üstesinden gelebilmek için çok daha yoğun emek harcamak gerekecektir.

Şu veya bu sebepten dolayı eleştiriden kaçınmanın, sorunun/sorunların daha da büyümesine alan açması kaçınılmazdır. Oysa devrimci siyasal mücadelede geliştirici, kazanıcı, ön açıcı müdahalelerle partili güçleri uyarmak esastır.

Yöntemin böyle olması gerektiği genelde bilinse de "eleştiriden uzak durma" tutumu sergilenebilmektedir. Bu tutumun arka planında farklı nedenler olabilir. Çalışma tarzı bu nedenlerin aşılmasını kolaylaştırabileceği gibi, kalıcılaşmasına da yol açabilir. Örneğin eleştiriye ölçüsüz tepki gösteren, bunu bir gerilime dönüştüren kişi veya kişilerin olduğu yerde yeni güçlerin bu konuda sağlıklı bir eğitimi zor olacaktır. Eleştiri-özeleştiri yönteminin çalışma tarzını tamamladığı yerde ise durum tersi olacaktır.

Eleştiriden geri duruş, görevler/haklar bütünlüğü içinde parti ve devrim davasını güçlendirme sorumluluğunu belli bakımlardan zayıflatacaktır. Yapıcı eleştiriden uzak durmak aşılması gereken sorunların daha çok tahribata yol açmasına ortam hazırlayacak, partili militanların ve parti örgütlerinin gelişimini olumsuz yönde etkileyecektir.

Ne kırıcı olmak ne hata ve zaafları geçiştirmek...

Devrimci eleştiri-özeleştiri yöntemi kazanıcı, ön açıcı olmayı hedefler; doğal olarak bu amaca uygun bir üslupla yapılmak durumundadır. Eleştiri, sorun alanlarına yoldaşça bir uyarı ve dikkat çekmedir, böyle algılanmalıdır. Üslupta niyetten bağımsız olarak sorun olsa bile, her partili öncelikle eleştirinin uyarıcı yönüne dikkat etmelidir.

Deneyimler, kişinin süreçlerine ne kadar özeleştirel yaklaşmaya çalışsa da, yeterince nesnel/gerçekçi olmasının kolay olmadığını gösteren örneklerle doludur. Bu anlaşılır bir durumdur. Bundan dolayıdır ki, yoldaşlar, organlar veya parti tarafından yapılan eleştiriler üzerinde sükunetle durmayı, dikkatle irdelemeyi, anlayıp çözümlemeyi, sorunların kaynağına inip çözücü müdahaleleri başlatmayı önemsemek, sınıf devrimcilerinin davranış tarzı olmalıdır.

Eleştiriden kaçınmak, hata, zaaf veya yetersizliklere gerekli önemi göstermemek, aşılması için ön açıcı müdahalelerde bulunmaktan geri durmak, özellikle parti saflarına yeni katılan güçlere gösterilen "hassasiyet" üzerinden açıklanabiliyor. Henüz düzenle/devrimcilik öncesi yaşamıyla hesaplaşma sürecinde olan partili güçlere belli bir hassasiyetle yaklaşmak elbette gereklidir. Fakat bu hassasiyetin, incitmemek kaygısıyla onları uygun yer ve zamanda eleştirmekten geri durmak şeklinde kendini göstermesi, ortada bir yöntem sorunu olduğuna, kadro politikasının yeterince net olmadığına işaret eder.

Böyle bir tutum kazanıcı ve geliştirici müdahaleyi zayıflatacaktır. Zira uyarıcı, geliştirici devrimci eleştirinin olmadığı ya da bu silahın uygun anda uygun yöntemle kullanılamadığı yerde kişilerin potansiyellerini açığa çıkartmak mümkün olmayacaktır. Devrimci militanların bireysel gelişimlerinin sınırlı kalması veya yavaş ilerlemesi sonucunu getirecektir. Bu ise, parti faaliyetinin mümkün olanın gerisinde bir tempoyla gelişmesi anlamına gelecektir.

Güçleri eleştiri-özeleştiri silahıyla donatmalıyız!

Eleştiri-özeleştiri yöntemini devrimci bir silah olarak kullanmanın bir yönü partili militan ve kadroların, dolayısıyla partinin dinamik bir gelişim çizgisi yakalayabilmesi ve bunun süreklileşmesini sağlamaktır. Diğeri ise, parti saflarına akan güçleri eleştiri-özeleştiri silahını etkili kullanabilmek konusunda eğitmektir.

Her ikisi birbirini tamamlamalıdır. İlkinin

olmadığı yerde ikincisin gelişmesi zaten olası değil. İkinciden yoksunluk ise, çözümlerin parça ile sınırlı kalması, bütünü kapsamaması anlamına gelecektir. O halde ilk adım partili güçlerin, parti organlarının dinamik gelişimini amaçlarken, bunu tamamlayan ikinci adım ise, bu tarzı, eleştiri-özeleştiriyi devrimci bir silah olarak kullanma ya da buna dönüştürme tarzını parti saflarında yerleştirmek olmalıdır.

Kadrolaşma politikası

Verimli bir kadrolaşma politikasında devrimci eleştiri-özeleştiri yönetiminin önemli yeterince açıktır. Zira partinin kadro birikimi için saptadığı nitelik düzeyine bir anda ulaşılabilmek mümkün değildir. Bu, süreç isteyen, disiplinli emek, planlı çalışma, hedeflere ulaşma noktasında ısrar ve kararlılıkla ulaşılan bir düzeydir.

İdeolojik, politik, pratik, örgütsel alanlarda belli bir birikim ve deneyim temeli üzerinde şekillenen parti kadroları, ancak eleştiri-özeleştiri yönteminin devrimci tarzda uygulanabildiği faaliyet alanlarında yetişebilir. Çok yönlü bir gelişim kolektif bir faaliyet içinde mümkün olduğuna göre, sürecin eleştiri-özeleştiri yöntemiyle denetlenmediği yerde pek çok aksaklığın ortaya çıkacağı, bunun partili güçlerin kadrolaşma sürecini olumsuz yönde etkileyeceği açıktır.

Kadrolaşma gibi partinin temel gündemleri arasında yer alan bir soruna çözüm üretme çabasında, hem kadro politikasının hem tek tek kadroların gelişim süreçlerinin, dönemsel olarak eleştirel değerlendirmelere konu edilmesi ihmal edilmemelidir.

Eleştiri: Temel sorunlarda çözücü halkalardan biri

Parti değerlendirmelerine bakıldığında, diyalektik bir yöntemin izlendiği görülür. Toplam parti faaliyetinin başarısı, gelişimi, güçlü yanları, yarattığı potansiyeller vb. vurgulanırken, öte yandan partinin zaaf alanları, yeterince değerlendiremediği olanaklar, dönemsel hedeflere ulaşma noktasındaki zorlanmalar, bu alanlarda katetmesi gereken mesafenin de altı çizilir. Taktik politik alandaki saptamaları, örgütsel alan, kadro sorunu, partili güçlerin çok yönlü eğitimi ve diğer alanlara dair değerlendirmeler tamamlar. Bu diyalektik yöntemi her parti organı, her militan ve kadro da kendi süreçlerini çözümlerken kullanmalıdır.

Tablonun tüm yönleriyle görülüp kavranmasını mümkün kılan diyalektik yöntem, aynı zamanda eleştiri-özeleştiriyi de kapsar. Devrimci bir partinin ciddiyetinin hataları karşısında aldığı tutumla ölçüldüğü dikkate alındığında, komünistlerin eleştiri-özeleştiri yöntemine verdikleri önem daha iyi anlaşılır.

Partinin taktik-politik çizgisinin alanlara özgülleştirilmesi, devrimci sınıf çalışmasının gelişimi, kadrolaşma politikası, eğitim sorunu ve diğer alanlardaki sorunların, zaafların, eksikliklerin saptanabilmesi ve buna dayanarak çözücü müdahalelerde bulunulabilmesi, ancak eleştiri-özeleştiri yönteminin etkin kullanımıyla mümkün olacaktır.

Nasıl ki, kendi süreçlerine özeleştirel yaklaşamayanlar zaaf veya yetersizliklerinin farkına varamazlarsa, bunu başaramayan parti örgütleri için de bu geçerlidir. Böyle bir organ zaaf veya yetersizliklerini göremeyecek, göremeyince de bunları aşamayacak ve parti nezdinde tartışmalı duruma düşmekten kurtulamayacaktır.

Bu durumda varolan olanakları yeterince değerlendirebilmek, hele alandaki potansiyellerin farkına varıp açığa çıkartmak, yani parti faaliyetini nicel ve nitel açıdan güçlendirme çabasının kazanımlarının sınırlı olacağını öngörmek zor olmasa gerek. Sorunun bu boyuta ulaştığı yerde parti faaliyetinin rutinleşmesini önlemek de zor olacaktır. Faaliyetin rutinleştiği yerde ise, devrimci siyasal çalışmada harcanan emeğin karşılığını yeterince derleyip toparlamak mümkün olmayacaktır.

Aksamalara zamanında müdahale edilmelidir

Devrimci siyasal faaliyette sürecin denetiminin önemi yeterince açıktır. Denetimin olmadığı yerde faaliyetin kendiliğinden bir seyir izlemesinin önüne geçmek zordur. Denetim ise özü itibariyle, faaliyetin eleştiri-özeleştiri

yöntemiyle irdelenmesi, saptanan hedefler ile katedilen mesafe arasındaki açının ortaya çıkarılması, aksamaların nesnel ve öznel sebeplerinin açığa çıkartıp aşılması yönünde çaba harcamak anlamına gelir.

Eleştiri-özeleştiri yönteminin devrimci basıncı altında kalmayan kişi veya organların faaliyeti denetleme tarzları da sorunlu olacaktır. Zira kendinden memnun, "herşeyin en iyisini yapıyoruz ama sorunları bir türlü aşamıyoruz" gibi, sorunların kaynağını "dışarıda" arayan bir bakışın, faaliyetin sorunlarını isabetle saptayıp zamanında müdahale etmesi mümkün olmayacaktır. Dolayısıyla, eleştiri-özeleştiri yönteminin başarıyla uygulanamadığı yerde faaliyetin denetlenip, sorun alanlarına çözücü müdahalelerde bulunmak da istenen düzeyde olmayacaktır.

Değişme ve değiştirme iddiası...

Devrimci disiplini tamamlayan devrimci demokratik işleyiş parti saflarında eleştiri-özeleştiri için uygun koşullar sağlasa da, eleştiri-özeleştiri yönteminin her zaman devrimci bir silaha dönüştürüldüğü anlamına gelmiyor bu. Zira eleştiri karşısında ayak diremeler yaşanabiliyor. Bu ayak direme kimi yerde kişinin gerçekliği ile yüzleşme cesareti gösterememesinden kaynaklanırken, kimi zaman değiştirme gücü ve iradesinin yetersizliğinin dolaysız sonucu olabiliyor. İlkinde küçük-burjuva kendinden memnuniyet ruh halinden, ikincisinde aşamayacağı gerçeklerle yüzleşmenin yaratacağı ağırlıktan duyulan endişeden söz etmek mümkündür.

Her iki durumda da değiştirme gücü ve iddiasında bir zayıflık sözkonusudur. İlkinde kendine güven güçlü gibi görünse de, aslında gerçekliğiyle yüzleşme cesaretinden yoksunluk, değişme/değiştirme iddiasında bir zayıflık vardır. İkincisinde sezilen kadercilik de ilki ile aynı noktada buluşur; değişme/değiştirme gücü ve iddiasında zayıflık!

Bu çıkmazı aşmak, iradi bir çaba ile gelişim süreçlerini durağanlaşmaktan koruyan bir tarzı ikame etmekle mümkündür. Bu ise, öncelikle kişinin kendine ve süreçlerine eleştiri-özeleştiri yöntemiyle yaklaşabilmesini gerektirir. Yanısıra yoldaşlarının yaptığı eleştirileri dikkatle dinlemesi, anlamaya çalışması, eleştiri isabetli ise, bunu gözeterek hareket etmesini zorunlu kılar. Aksi halde, sorunların kronik bir hal alması işten bile olmayacaktır. Oysa her sınıf devrimcisi nasıl sınıflar çatışmasındaki durağanlığın aşılması için mücadele ediyorsa, kendi süreçlerinin gelip bir sınıra dayanmasını önlemek için de çaba sarfetmekle yükümlüdür.

Eleştirenin eleştirilmesi…

Eleştiriye maruz kalanların, eleştireni karşı bir eleştiriyle yanıtlama yoluna başvurdukları örnekler az değildir. Eleştiri yöneltene, "ama sende de şu şu hata ve zaaflar var, onları görmüyorsun" diye karşı eleştiriyle yanıt vermek, savunma refleksinin dışavurumlarından biridir.

Bu yaklaşım iki açıdan da sorunludur. İlkin devrimci kaygılarla yoldaşlar tarafından dile getirilen bir eleştiriyi boşa düşürmeyi amaçlar. İkincisi ve daha tehlikesi ise, "ne sen beni eleştir, ne de ben seni" şeklinde anlaşılmaya uygun bir mesajı taşır ki, bunun devrimci parti yaşamında kendinden öte bozucu etkileri vardır.

Böyle bir anlayışı elbette kimse açıkça savunmaz. Ama eleştiriyi olgunlukla karşılama düzeyinden yoksunluk, bu bozucu eğilimin boy vermesine uygun bir iklim yaratır. Böylesi bir anlayışla karşılaşan tüm partili güçler, bunu eleştiriye konu edip mahkûm etmelidirler.

Devrimci sorumluluk, siyasal faaliyette, örgütsel alanda, kişilerde veya başka yerde sorun, aksama, zaaf vb. görüldüğü yerde, doğrudan muhatapları uyarmayı ve eleştirmeyi zorunlu kılar. Verili koşullarda bu yapmanın kolay olduğu söylenemez. Ama parti ve devrim davasın karşı yüklenilen sorumluluğun hakkı, zorluğuna takılmadan bu görev yerine getirildiğinde verilebilir ancak.

Eleştiri-özeleştiri yönteminin devrimci bir silaha dönüştürülmesi noktasında yaşadığımız sorunlar, partinin toplam sorun ve zorlanma alanlarından bağımsız değildir elbett. Fakat unutmamalıdır ki, sorun ve zaafların aşılmasında devrimci eleştiri-özeleştiri yönetiminin özel bir rolü vardır, olacaktır.

Devrimci örgütsel işleyiş ve iç yaşam üzerine

Devrimci çalışmanın ve iç yaşamın sağlam temeller üzerinde şekillenebilmesinin koşullarından biri devrimci örgütsel işleyişi sağlayabilmek ve bunu saflarımızda bir kültür ve yaşam tarzı haline getirebilmektir. Bu ise parti organlarında aşağıdan yukarıya doğru somut adımların atılmasıyla mümkündür.

Kişiler devrimci mücadeleye düzenin deformasyonuna uğrayarak girmektedir. Bu durum kapitalist düzenin kişilerde yarattığı birçok alışkanlığı mücadeleye taşımasını sağlamaktadır. Devrimci bir parti için düzenin bireylerde yarattığı bu zaafiyet alanlarını ortadan kaldırmak yaşamsal önemdedir. Bu da geçmişten bugüne devrimci bir süzgeçten geçirilerek yaratılan örgütsel gelenekleri, işleyiş kurallarını ve örgütsel iç kültürü oturtmakla mümkündür,

İşleyişin oturtulması çoğu zaman istenilen düzeyin altında kalmaktadır. Bunda devrimci mücadeleye katılan bireylerin taşıyarak getirdikleri zaaf ve eksikliklerin önemli bir payı vardır. Buna partinin yerel organlarına müdahalesindeki zayıflıklar eklenince, kimi anlamsız tartışmalar, bireyler arasında bir takım gerginlikler ortaya çıkabilmektedir.

Yerel organların rapor akışında sağlıklı bilgilerin partiye ulaştırılamaması, partinin organlara doğru müdahalesini zayıflatan etkenlerden biridir. Parti içinde devrimci örgütsel işleyişin en temel ayaklarından biri aşağıdan yukarıya doğru sağlıklı bilgi akışının oturtulabilmesidir. Bu da raporlar üzerinden şekillenmektedir. Partinin yerel örgütlere ve birimlere müdahalesinin temel ayaklarından birini bu raporlar oluşturmaktadır. Raporların düzenli iletilememesi ya da kolektif ve işlevli bir tarzda hazırlanmaması, partide yereller konusunda bilginin eksik kalmasına yolaçmaktadır. Bu da örgütsel işleyişin sekteye uğraması, partinin müdahalesinin zayıflaması anlamına gelmektedir.

Partiye sağlıklı rapor akışının sağlanması için yerellerde devrimci örgütsel işleyişin asgari düzeyde hayata geçirilmesi gerekir. Bunun anlamı, yerelde düzenli organ toplantılarının yapılması, toplantılarda yerelin gündemlerinin yanısıra genel gündemlere dair açık ve net bir bakışın yaratılması, bu gündemler üzerinden parti politikaları ile bütünlüklü müdahale hattının oluşturulması ve alınan kararların hayata geçirilip geçirilmediğine dair denetimin yerel organlar tarafından yapılması demektir. Mesela yerel organ toplantılarının düzenli yapılmaması, daha açık ifade ile organı oluşturan bireylerin düzenli bir araya gelmemeleri, partiye sağlıklı bilgi akışının aksamasına yolaçacaktır. Bu ise alanlara yönelik müdahalelerin kolektif bir tarzda yapılmasını engelleyecek, bireylerin algı ve inisiyatifine kalmasına neden olacaktır. Partinin alanlara yapacağı politik müdahaleden öte bireylerin kendi algıları üzerinden ve örgütsel işleyişe uymayan bir müdahalesi sözkonusu olacak ve bu kolektif bir tarzda denetlenemeyecektir. Bu durumda partinin yerelde çalışma yürüten insanlarının eksik yanlarını ve zaafiyet alanlarını tespit etmesi ve bu noktada müdahale etmesi de mümkün olmayacak, bu da saflarımızdaki güçlerin devrimci dönüşümünü güçleştirecektir. Bireylerin devrimci dönüşümünün sağlanamadığı koşullarda devrimci iç yaşam ve çalışma kültürü de oturamamaktadır. Devrimci iç yaşamın oturtulamadığı alanlarda örgütsel işleyişin de sağlıklı bir çizgide yürümesi imkansızdır.

Sağlam bir devrimci işleyiş ve iç yaşamın oturtulması temel önemde sorunlarımızdan birisidir. Bu alanda mesafe alabilmek için her bir partili daha hassas ve inisiyatifli davranabilmelidir.

B. Coşar

Çalışmamızın bazı sorunları üzerine

Bir seçim sürecini daha geride bıraktık. Bölge çalışması ve seçim kampanyası üzerinden çalışmamızın sorunları hakkında bazı noktalara değinmek istiyoruz.

Seçim sürecinde politik-pratik müdahale alanlarımızı genişletmeyi ve çalışmamızı sistematize etmeyi öncelikli hedef olarak koymuştuk. Onbinlerce bildirge ve binlerce afişle diğer hareketleri aşan bir çalışma yürüttük. Bu çalışmanın en temel sorunu, faaliyetin sınırlı güçlerle hayat bulması oldu. Kampanyaya başlarken ajitasyon-propaganda ekipleri kurarak, bölgedeki alanları bu ekiplerle kuşatmayı tanımlamıştık. Bu bugün nitelikli kadro konusunda yaşadığımız sıkışma içinde bir kanal açabilecekti. Ancak, ajitasyon-propaganda ekipleri istenen düzeyde kurulup işletilemeyince, çalışma hedeflenen düzeyin gerisinde kaldı.

Burada durumu doğru tanımlayabilirsek sorunu aşma noktasında yol katedebiliriz. Komünistler, çalışma sürecine dair politik tahlillerini yapmış ve tüm seçim sürecinde yürünecek hattı çizmişlerdi. Seçim çalışmasının önemi ve geçmiş seçimlerden farklı olarak yürütülecek çalışma tarzı, bu tarzın çalışma için taşıdığı handikaplar... Bunlara dair yeterince tartışma yapılmış ve net bir çalışma planlanmıştı. Ama bunu etekemiğe büründüreceğimiz yerde sorunlar başladı. Çünkü çok yönlü ve yoğun bir kitle çalışmasının sorunlarını aşmakta hala yeterli düzeye kavuşamadık. Bu yanıyla sorunun özü pratik çalışma içerisindedir. En önemli zorluklarımızdan biri nitelikli ve deneyimli kadrolara yaslanamamış olmamızdır. Bu da doğal olarak pratik süreçteki zorlukların aşılmasında çalışmamızı sınırlandırmaktadır. Yeni süreçle ilgili yapılan değerlendirme yazısı da buna çubuk büküyordu. Bu değerlendirmenin ışığında üstümüze düşenleri doğru okuyarak çalışmayı ivmelendirmeliyiz.

Ajitasyon-propaganda ekiplerinin işletilememesi ilk sorun alanımızdır. Zira, kolektif tartışma ve planlama zeminleri eksik kaldıkça çalışma sınırlı güçlere sıkışır. En geniş çevre- çeperi etkin çalışmanın parçası yapacak, politik-pratik hattı herkese hakim kılacak bir ekip zemini olmadan, çalışma içerisindeki insanlar aktif öznelere dönüşemezler. Burada asıl sorun, ekiplerin hayata geçirilmesinde zorluklarla karşılaşınca geri çekilip şekilsiz çalışmaya kendimizi adapte ediyor olmamızdır. Bu da çalışmanın sonuçlarının sınırlanmasına yol açıyor. Nitelikli ve deneyimli kadrolar yaratma perspektifimiz varsa, deneyim ekiplere dayanan ajitasyon-propaganda süreçlerinde kazanılır. Ancak böylesi bir çalışmanın içerisinde kolektif hareket hayata geçirilerek deneyim ve öncülük şekillenir.

Diğer bir nokta ise ideolojik-politik eğitim sorunudur. Seçimler gibi oldukça önemli bir konuda komünistlerin ilkesel yaklaşımları üzerine güncel politik görevlerin kavranması ve hayata geçirilmesi için birikim gerekir. Bu çalışma döneminde de bunun ne kadar önemli olduğunu görmüş olduk. Sol hareketteki tasfiyeci yalpalanmanın seçim sürecindeki yansımaları kendini blok adayları ve seçim tutumları üzerinden açığa vurdu. Burada komünistler olarak ayrım noktalarımızın altını çizen bir politik hattımız vardı. Ancak bunu hayata geçiren güçlerin bu konuda sürekli bir ideolojik-politik eğitimle sürecinden geçmesi gerekiyordu. Çünkü genel planda seçimler ve komünistlerin tutumu üzerine konuşarak bugünkü taktiğimiz açıklanamaz.

Bu konuda ilerleme katedebilmek için hem toplu eğitimleri sistematize ederek düzenlemeli, hem de bireysel eğitimlere yoğunlaşmalıyız. Gündelik yaşam içerisinde kişisel eğitim çalışmaları sıklıkla aksatılmakta,

(Devamı s.12'de)

Büyük direnişin ve vahşi katliamın 12. yılında Ulucanlar şehitlerinin anıları önünde saygıyla eğiliyoruz...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Habip Gül / TKİP

Ümit Altıntaş / TKİP

Aziz Dönmez / DHKP-C

Ahmet Devran / DHKP-C

İsmet Kavaklıoğlu / DHKP-C

Abuzer Çat / MLKP

Zafer Kırbıyık / TİKB

Mahir Emsalsiz / TKP (ML)

Önder Gençaslan / TKP (ML)

Halil Türker / TKP/ML